

ปฐมบท

สายฟ้าสีเงินพาดเบรียงที่ปลายขอบฟ้า เสียงท่อมกังวานลอดเข้าหู ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น ฝนทำใหญ่เริ่มเทลงมา หยาดฝนเม็ดโตยิ่งกว่าเม็ดถั่วเทลงมาเป็นสาย ทักตนวิสัยตรงหน้าปรา่เลื่อนในพริบตา ทุกคนวิ่งเข้าหลบใต้ที่กำบังที่ใกล้ตัวที่สุด

“บ้าเอ๊ย! ฟ้ารั่วหรือไงเนี่ย” นักศึกษาหนุ่มต้องตะโกนเพื่อให้เพื่อนที่ยืนข้างกันได้ยิน “ทางร่มไปก็ไม่มีประโยชน์!”

พวกเขาไม่มีร่มด้วยซ้ำ ได้แต่ห่อตัวหลบอยู่ใต้ผืนผ้าใบเล็กจิ๋ว เมื่อก็ยังมีนเลือกเกาะทอดเกลือกเพลื่นๆ อยู่เลย พริบตาเดียวฝนทำใหญ่ก็เทลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว โชคยังดีที่เมื่อครู่จอดมอเตอร์ไซด์ไว้ใต้หลังคาระเบียงทางเดิน อย่างน้อยเบาะนั่งก็ไม่เปียกเละเทะ

“จยาเสียง ฉันเอาเสื้อกันฝนมา นายจะไปซื้อเสื้อกันฝนพลาสติกมาไหม” ผิงหงดำชี้ไปยังร้านสะดวกซื้อฝั่งตรงข้ามเฉียงไปเล็กน้อย “ถึงจะช่วยอะไรไม่ได้มากก็ยังดีกว่าปล่อยให้หัวเปียกนะ!”

“บ้าจริง!” จยาเสียงก่นด่าเบาๆ ยกสองมือบังเหนือศีรษะ วิ่งข้ามฝั่งไปอย่างรวดเร็ว

ฝนตกหนักมาก ก้าวออกไปไม่ถึงห้าก้าวก็เปียกม้อล่อมม้อแล้ไปทั้งตัว ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดพายุฟ้าคะนองรุนแรงอย่างนี้ เลื้อกันฝนไปแล้วทั้งของร้าน สะตวก็ซื้อไม่มีประโยชน์เท่าใดนัก แต่อีกเดี๋ยวพวกเขาจะไปดูหนัง เวลานี้ อุณหภูมิสิบเอ็ดองศา เขาไม่อยากเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำแล้วเข้าไปนั่งตากแอร์ เย็นเฉียบในโรงหนังตั้งสี่ชั่วโมงหรอกนะ

ที่คืนเขามีโรงหนังแบบฉายควบอยู่โรงหนึ่ง หนึ่งสองเรื่องฉายติดกันค่าตั๋วแค่สองร้อย พวกเขานัดกันแล้วว่าจะซื้อของกินเล่นแล้วเข้าไปดูหนังอย่างสบายใจ ไม่นึกว่าจู่ๆ ฝนทำใหญ่จะเทโครมลงมา!

โหยวจยาเสียงสวมเสื้อกันฝนตัวบางของร้านสะตวก็ซื้อแล้วเดินกลับไปหาเพื่อนที่รออยู่ แล้วทั้งสองก็วิ่งรี่ไปยังที่จอดรถ แต่วิ่งไปไม่กี่ก้าวทางเก่งก็แฉะหมด พวกเขาเริ่มลังเลว่าจะซื้อรถออกไปดีหรือไม่ เวลานี้อบตัวมีแต่หมอกขาวหม่นทึม ทุกคนต่างยืนรอลมหยุด ซื้อรถฝ่าสภาพอากาศแบบนี้ไปคงไม่ดีนัก แต่ปัญหาคือ หนึ่งใกล้เริ่มแล้ว...

“ก้าวเย้วหยางถามว่าตอนนี้พวกเราอยู่ไหนแล้ว” โหยวจยาเสียงอ่านไลน์จากโทรศัพท์มือถือ “เขาถึงแล้ว!”

“โอเค บอกให้เขาซื้อตั๋วเลย พวกเราซื้อไปทอดเกลือแล้ว กำลังจะลงเขาไปเดี๋ยวนี้ละ” เฝิงหงตำริบสวมเสื้อกันฝนตัวหนาที่เตรียมมา

เด็กหนุ่มพิมพ์ข้อความบอกให้เพื่อนที่ถึงแล้วไปซื้อตั๋วก่อน เดี่ยวพวกเขาจะตามไป

คนหนึ่งฝ่าฝนลากมอเตอร์ไซค์ออกไปด้านนอก อีกคนรีบกระโดดขึ้นหนึ่ง ไซค์ยังดีที่ทั้งคู่สวมหมวกกันน็อกแบบมีหน้ากากกำบัง อย่างน้อยแผ่นพลาสติกด้านหน้ายังช่วยกันฝนได้บ้าง ไม่ต้องกลัวน้ำฝนกระเด็นเข้าตาจนมองไม่เห็นทาง...แต่ว่าฟ้าครึ้มแบบนี้ไม่เอื้ออำนวยสักนิด ฝนเม็ดโตกระแทกหน้ากากพลาสติกไม่หยุดหย่อน ทักษณวิสัยจึงพรวดไปหมด!

รถบนถนนบางตา พวกเขาเป็นคนส่วนน้อยที่บ้าปั่นซื้อรถกลางสายฝน

แบบนี้ แผ่นหลังเปียกโชก เสื้อกันฝนใช้แล้วทิ้งเหมือนเป็นแค่เครื่องประดับ หยดน้ำฝนที่กระเซ็นไปทั่วยังไหลลอดผ่านรูต่างๆ เข้ามาโดนตัวอยู่ดี ตอนนี่แค่คำว่าหนาวยังไม่พอ!

ด้านหน้าเป็นเนินชัน เวลาที่ถนนแปรสภาพเป็นบ่อน้ำพุไปแล้ว ชายหนุ่มร่างบึกบึนบีบเบรกเต็มแรง แต่มอเตอร์ไซค์ก็ยังไม่ยอมหยุดนิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วราวจรวด บริเวณนี้ขนาดฝนไม่ตกยังอันตราย พอฝนตกยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่! สุดทางเป็นหัวโค้งหักเลี้ยวขวาที่อันตรายมาก พอพ้นไปจะเจอถนนลงเนินที่ชันยิ่งกว่า

เผิงหงต่ำใช้มือข้างหนึ่งปาดหยดน้ำจากหน้ากากลพลาสติกของหมวกกันน็อก มองอะไรไม่ชัดเลยสักนิด...จับปล้นนั่นเอง กลางหมอกขาวโพลนเบื้องหน้า ลูๆตรงจุดที่แสงไฟหน้ารถส่องกระทบก็ปรากฏเงาสีแดงวูบหนึ่ง!

“เหวอ!” เขารีบหักหลบอย่างตื่นตระหนก แต่ช้าไปเสียแล้ว!

เอี้ยด...เสียงเบรกแหลมเสียดหู โหยวจยาเสียงที่นิ่งซ่อนท้ายตกใจเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น รู้แต่เขาเกือบกระเด็นตกมอเตอร์ไซค์เสียแล้ว!

“เอ๊ย! เผิงหงต่ำ!” เขาคว้าเสื้อกันฝนของคนขับโดยสัญชาตญาณ “ทำบ้าอะไรของนาย”

“ตะกั้ขับชนคน!” เผิงหงต่ำล่อล่ล่ล่ ระยะเวลาประชิดขนาดนั้น เขามั่นใจว่าชนแน่ แต่ทำไมไม่รู้สึกรู้ว่ากระแทกโดนอะไรเลยล่ะ!

“อะไรนะ!” โหยวจยาเสียงตกใจมาก รีบกระโดดลงจากรถแล้วมองไปรอบๆ

ปัญหาคือบนทางลงเนินตรงหน้า นอกจากถนนที่กลายสภาพเป็นบ่อน้ำพุแล้วก็ไม่เห็นอะไรอย่างอื่นเลย เด็กหนุ่มทั้งสองลงเดินย้อนกลับไปดู แม้ว่าอีกฝั่งหนึ่งจะเป็นวังเขาเล็ก ๆ แต่พวกเขาอยู่ห่างจากขอบถนนพอสมควร และที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อครู่พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึกว่ากระแทกหรือเฉี่ยวโดนอะไร

“นายคิดไปเองหรือเปล่า ไม่เห็นมีใครเลย” โหยวจยาเสียงพูดขึ้น “ไม่

“เชื่อมาดูสิ!”

“ให้ตายเถอะ...” เฝิงหงตำขามวดคิ้ว อันที่จริงเขาก็ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น “แต่เมื่อกี้ฉันเห็นคนเดินตัดหน้ารถจริง ๆ นะ เขาสวมเสื้อสีแดง ฉันมั่นใจว่าไม่ได้ตาผาด!”

“อยู่ตรงไหน”

“ก...ก็น่าจะอยู่ตรงนี้แหละ” เขาละล่ำละลัก “ฝนตกหนักมาก ฉันเลยมองไม่ชัด พอเห็นก็รีบเบรกแต่ไม่ทันแล้ว!”

โหยวจยาเสียงได้ฟังแล้วยังคิดว่าน่าประหลาด เขาเดินย้อนไปหลายสิบก้าวเพื่อตรวจดูให้ละเอียด แกรมยังต้องเสี่ยงกับรถที่อาจเลี้ยววงมาได้ทุกเมื่อด้วย แต่บนพื้นไม่มีแม้เงาของคนที่ถูกรถชน

“นายตาผาดแหง ๆ!” สุดท้ายโหยวจยาเสียงก็ได้ข้อสรุป “ไม่ใช่นคงเป็นผ้าพันคอหรือเสื้อคลุมสีแดงปลิวผ่านหน้ารถ แล้วนายเข้าใจผิดว่าเป็นคน!”

“อืม...” เฝิงหงตำนั่งคิด จะว่าไปก็มีเหตุผล ตอนนี้ทั้งลมทั้งฝนพัดกระหน่ำ จะพัดอะไรปลิวมาด้วยก็ไม่แปลก อาจเป็นเสื้อที่ปลิวผ่านมาหรืออาจเป็นผืนผ้าใบที่ฝนชะตจนปลิวก็ได้

ทว่า...แม้จะแค่แวบเดียว แต่เขารู้สึกเหมือนเห็นคนที่ว่าหันมา...เป็นใบหน้าที่มีตาหูจมูกปากครบเลยด้วย!

“รีบไปเถอะนะ! ยืนตากฝนอยู่นี่จะแข็งตายเอา!” โหยวจยาเสียงเร่ง ทั้งสองจึงรีบกลับขึ้นนั่งบนมอเตอร์ไซด์แล้วสตาร์ทรถ

เวลานี้เบาะมอเตอร์ไซด์เปียกฝนจนไม่เหลือส่วนที่แห้งเลย แต่พวกเขา ก็ทำอะไรไม่ได้ หลังจากติดเครื่องแล้วก็มุ่งหน้าลงดินเขา

กระนั้นเฝิงหงตำยังรู้สึกแปลก ๆ สมองพยายามย้อนภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ เพราะวัตถุสีแดงที่เห็นไม่เหมือนปลิวมา แต่เหมือนเดินมามากกว่า...

โหยวจยาเสียงที่อยู่ด้านหลังก็ม้วนหน้าดู งอตัวหลบอยู่ด้านหลังให้เพื่อน เป็นเกราะกำบัง หยดน้ำฝนตกกระทบหมวกกันน็อกดังเปาะแปะหนวกหู ทั้ง

หน้ากากบังตายังมีช่องว่าง ทำให้น้ำฝนกระเด็นลอดเข้ามาไม่หยุด ขนาดสวมหมวก ก็ยังต้องคอยใช้มือเช็ดหน้าตลอดเวลา

“ไลน์มาอีกแล้ว...กัวยัวร์หยางจะเร่งอะไรนักหนา!”

“ใกล้ถึงแล้วละน่า” เฝิงหงตำตะโกนตอบ

โหยวจยาเสียงหยิบโทรศัพท์ที่ออกจากกระเป๋าเสื้อแล้วกดส่งข้อความเสียง ทางไลน์ ถ้าตะโกนเสียงดังหน่อยก็น่าจะพอได้ยิน เขายกหน้ากากหมวกกันน้ำออก ขึ้นเล็กน้อย โนม้มตัวไปข้างหน้าอีกหน่อย ลองดูว่าจะพบบังฝนได้ไหม...เอ

ขณะกำลังขยับหมวก สายตาก็เลื้อยไปเห็นเงาสะท้อนในกระจกมองหลัง ทำให้มีคนวิ่งตามหลังมอเตอร์ไซค์ของพวกเขาละ เขาหันตาเพ่งมอง ท่ามกลาง สายฝนและหมอกขาวโพลน เขามองเห็นร่างคนสวมเสื้อกันฝนสีแดง!

สีแดงเทรอ

“เฮ้ย เมื่อกี้นายบอกว่าเห็นคนสวมชุดกันฝนสีแดงใช่ไหม” โหยวจยาเสียง คว่าเสื้อเพื่อนแน่นอย่างตีนตระหนก

เฝิงหงตำชะงักไปครู่หนึ่ง ทำไมจู่ๆ ก็ถามเรื่องนี้ “ม...เหมือนจะใช้นะ!”

“เวรแล้ว! หรือจะชนคนเข้าจริงๆ! เขาวิ่งตามมาแล้ว!” โหยวจยาเสียง ซี้กระจกมองหลัง “กำลังไล่ตามมอเตอร์ไซค์ของเราอยู่!”

“บ้าเธอ จะเป็นไปได้ยังไง ตอนนี่เราซีลิ่งเนินด้วยความเร็วสี่สิบนะ ใคร จะ...” เฝิงหงตำเหลือบมองกระจก “ตามทัน...”

เงาสีแดงปรากฏในกระจกมองหลัง กำลังวิ่งไล่กวัดตามพวกเขาอย่าง บ้าคลั่งจริงๆ ด้วย!

แต่ทำวิ่งพิลึกเหลือเกิน เงาที่เห็นขนาดไม่ใหญ่ นอกจากจะวิ่งสับมือรัวๆ พร้อมกับพุ่งตรงเข้ามาแล้ว ยังกระโดดก้าวใหญ่จนราวกับเหาะทะยานเหนือผิวน ถนน...

โหยวจยาเสียงที่ซอมน้อยูข้างหลังอดไม่ได้ที่จะหันไปมอง แต่ครั้งนี้พอหันไป เขาก็ชะงักทันที

“เฟ่นเร็ว! เร็วเข้า!” เขาตะโกนลั่นอย่างตื่นตระหนก “เวรแล้ว ช้างหลังไม่มีคน!”

“ไม่มีคนอะไรของนาย!” เฝิงหงตำทำท่าจะหยุดรถ “เขาวิ่งไล่มาแล้ว ถ้ายังหนีละก็จะกลายเป็นคดีชนแล้วหนีนะ!”

เฝิงหงตำตะโกนพลางลดความเร็ว พร้อมกันนั้นก็เลี้ยวมองไปด้านหลัง...ไม่มีใครเลย

ท่ามกลางสายฝนที่เทลงมา ไม่มีร่างสีแดงใดให้เห็น แต่พอเขามองกระจกอีกครั้ง เงาที่กำลังวิ่งสับมืออย่างบ้าคลั่งกลับโผล่เข้ามาทุกขณะ!

ชั่ววินาทีนั้น ทุกอย่างกระจ่างทันที!

“คน” ที่ปรากฏให้เห็นแค่ในกระจกมองหลัง ยังมีอะไรให้คิดอีกเล่า

เฝิงหงตำไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบเหยียบคันเร่งพุ่งทะยานไปข้างหน้า แต่ร่างสีแดงกลับวิ่งเร็วยิ่งกว่าเก่า โหยวจยาเสียงกุ่มเลื้อเพื่อนแน่น มองร่างสีแดงที่เคลื่อนโผล่เข้ามาเรื่อย ๆ จนแทบจะมาถึงข้างตัวเขาแล้ว...

ในที่สุดกระจกมองหลังก็สะท้อนให้เห็นใบหน้าของร่างนั้น นุ่มนวล...

“เหวอ”

ป็น

1

อุบัติเหตุในคืนฝนตก

หญิงสาวออกจากห้องอาบน้ำ พันผ้าขนหนูห่อเรือนผม ก้าวออกมาในชุดนอนตัวหลวม ใอน้ำร้อนผ่าวทำให้ดวงหน้าขาวเนียนเจือสีชมพูระเรื่อ เครื่องหน้าคมฆ่าหากแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางรับรองว่าสวยไม่แพ้นางงาม ทรวดทรงองค์เธอยิ่งไม่ต้องพูดถึง เรือนร่างที่อยู่ใต้ชุดนอนนั้นนอร์ชราชวนหลงไหล แต่ทุกส่วนโค้งเว้าคือกล่อมเนื้ออันแข็งแกร่ง

เธอเช่าห้องในอพาร์ทเมนต์แบบครอบครัวนวมมหาวิทยาลัย นักศึกษาสี่คนแบ่งกันเช่าห้องชุดขนาดห้าสิบผิง¹ สี่ห้องนอน สองห้องรับแขก สามห้องน้ำ นับว่าเป็นอพาร์ทเมนต์ที่หรูหราและใหญ่โตพอสมควร ทั้งยังเก็บค่าเช่าเธอแค่เดือนละสามพัน

เงื่อนไขชุดขนาดนี้ไม่ใช่จะเจอได้ง่าย ๆ เพราะเจ้าของห้องชุดที่ว่านี้คือครอบครัวของเพื่อนนักศึกษา แถมเพื่อนคนที่ว่าก็คือหัวหน้าชมรมที่เธอเป็นสมาชิก

¹หน่วยวัดของใต้หวันและญี่ปุ่น 1 ผิง เท่ากับ 3.3058 ตารางเมตร

เมื่อก้าวออกจากห้องน้ำก็เห็นเด็กหนุ่มผมสั้นสีดำขลับนั่งอยู่ในห้องรับแขก เขากำลังใช้รีโมตเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ เปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก แต่ละช่องใช้เวลาหยุดดูไม่ถึงห้าวินาที

“เฮ้ย นี่นายกำลังดูทีวีหรือกรีโมตเล่นกันแน่” เธอถามเสียงหาเรื่อง

“หืม” เหม่าอิงเต๋อหันมามอง “ฉันรู้สึกแปลก ๆ ยังไงไม่รู้!”

“แปลก ๆ ั้นหรือ” เธอเดินลากเท้าไปทางตู้เย็น “อะไรแปลก ทีวีเสียหรือหรือว่ารีโมตเสีย”

“รู้สึกกระวนกระวาย” คิ้วของเฟิงเชียนจิ่งเลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบสั้น ๆ ของเหม่าอิงเต๋อ

“โอ๊ะโอ” มุมปากเธอยกขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงหยอกเย้า “นายจะอ่อนไหวไปหน่อยละมั้ง คงเพราะฝนตกหนักสินะ”

เหม่าอิงเต๋อหน้าเครียด เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตลอดช่วงเย็นเขากระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก ประตูห้องอีกด้านเปิดออก ชายหนุ่มผมสั้นน้ำตาลหน้าตาน่ารักโผล่ออกมา เขาหาวหวอดพลางเดินเข้ามาใกล้ ทำทางกระเซอะกระเซิงเหมือนเพิ่งผ่านสมรภูมิมามาก ๆ

เขาคือชยาเสวียนอวี่น หรือที่ทุกคนต่างเรียกกันว่าชยาเทียน ห้องชุดนี้เป็นของครอบครัวเขา หนุ่มน้อยน่ารักใส่ชื่อไร่พิฆภัย...ภาพลักษณ์จอมปลอมเท่านั้นละ

“เหนื่อยจังเลย! เคยมีคนตายเพราะเขียนรายงานใหม่เนี่ย!” เขาลากเท้าเดินออกจากห้องนี้อย่างรวดเร็วแรง ตาเหลือบมองนาฬิกาบนผนังแวบหนึ่ง “หยางหยางยังไม่กลับมาอีกหรือ”

“เอ๊ะ จริงด้วย!” เฟิงเชียนจิ่งมองประตูห้องฝั่งตรงข้ามที่ยังปิดสนิท “ฉันไม่รู้เลยว่าเขาออกไปข้างนอก”

เธอเพิ่งกลับมาตอนสองทุ่ม จึงไม่รู้ว่าเพื่อนร่วมบ้านไม่อยู่ แคร่รู้สึกแปลก ๆ ที่วันนี้ไม่ได้ยินเสียงก้าวเข็วหยางเลย

สามคนนี่คือเพื่อนร่วมบ้านของเธอ ไข่แล้วละ เธออยู่บ้านเดียวกับชายหนุ่มสามคน

เธอโตมากับกลุ่มเด็กผู้ชาย จึงไม่รู้สึกแปลกและไม่กังวล เด็กหนุ่มสามคนนั้นเดิมเป็นเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกัน ทั้งยังอยู่ชมรมเดียวกันด้วย ส่วนเธอน่ะเธอช่างโชคร้ายเหลือเกินที่ต้องร่วมชมรมกับคนพวกนี้ ความผิดพลาดเล็ก ๆ เพียงครั้งเดียวเมื่อเธอยอมทำตามคำขอร้องของเด็กหนุ่มนักศึกษาหน้าตาน่ารักคนนี้ และยอมเข้าเป็นสมาชิกชมรมเพียงในนาม แต่เมื่อก้าวเข้ามาแล้วกลับไม่เหลือหนทางให้ถอนตัว

“ชมรมตำนานประจำเมือง” เธอคิดว่าชมรมพรรคนี้ไร้สาระสุด ๆ ตอนแรกที่ยอมเซ็นชื่อเป็นสมาชิกก็เพราะเห็นใจเท่านั้น ไม่นึกว่าตำนานประจำเมืองที่ว่าไม่เพียงมีอยู่จริง ทั้งยังมีคนไม่น้อยหาญกล้าทดสอบด้วยตนเอง...หลังจากพบว่าตำนานประจำเมืองเป็นเรื่องจริง เธอก็มองพวกเขาจากมุมใหม่

“เขาไปดูหนังกับเพื่อนนะ แต่หนังน่าจะจบนานแล้วนะ!” ซย่าเสวียนอวีนหันไปอีกทาง ตั้งท่าจะหยิบโทรศัพท์มือถือ “ฉันจะฝากเขาซื้อม้อค่า ก่อนหน้านี้บอกเขาไว้แล้วว่าดูหนังเสร็จให้โทรมา”

“ฉันอยากกินโรตีสันหอม!” เหม่าอิงเต๋อายังเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไม่เลิก เฟิงเซี่ยนจิ้งยกไหล่แล้วเดินไปทางห้องของตัวเอง เธอไม่กินม้อตึก

แล้วจู่ ๆ ลูกบิดประตูก็หมุน ทุกคนหันไปมองเป็นตาเดียว บานประตูไม้ฉลักเปิดออก ผู้ที่เดินเข้ามาคือเด็กหนุ่มที่เปียกปอนไปทั้งร่าง สายฝนเย็นเยียบทำให้เขาหนาวจนหน้าซีด เขาสิ้นไปทั้งตัว ดวงตาที่มองมาฉายแวววูบไหวอย่างหวาดหวั่น

“หยางหยาง!” ซย่าเสวียนอวีนรีบเดินเข้าไปหาเขา “เป็นอะไรไป นายเอาร่มไปด้วยไม่ใช่เหรอ”

เหม่าอิงเต๋อที่อยู่บนโซฟาลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที คิ้วขมวดมุ่นจ้องกั๋วเย่หยางเหมิง เด็กหนุ่มที่ยามปกติว่าเรไรไร้เดียงสาตลอดเวลา เวลานี้ใบหน้าซีดขาว

ราวกับไปเห็นอะไรบางอย่างเข้า...

เฟิงเซียนจึงเซ็ดผมด้วยท่าที่ไม่เอี๋หระ “ฝนตกอย่างกับฟ้ารั่ว ทางร่มไปก็ไม่มีประโยชน์! ก้าวเย้วหยาง ทุกคนอาบน้ำเสร็จแล้ว นายก็รีบไปอาบน้ำเถอะ เตี่ยวจะเป็นหวัด”

ว่าพลางหันไปอีกทาง หางตาเหลือบไปเห็นจอตีวี่ที่ไม่ได้เปิดเสียง เธอชะงักเท่า ก้าวถอยไปด้านหลังหลายก้าว

โทรทัศน์เปลี่ยนเป็นช่องข่าว ฟ้ามีดครีမ်ฝนตกลงมาไม่หยุด แสงไฟจากรถตำรวจสว่างเสปตา นักข่าวในชุดกันฝนยื่นรายงานสดจากสถานที่เกิดเหตุอย่างทุลักทุเล ภาพบนหน้าจอขมุกขมัวมองไม่ชัด แต่ป้ายชื่ออยู่ช่อมรถตรงหัวมุมทางด้านหลังนั่นคือร้านหย่งเฟิงที่อยู่ละแวกนี้นี่นา!

“นี่ เหม่าอิงเต๋อ เพิ่มเสียงหน่อย!” เธอรีบถอยหลังแล้วชี้ไปทางจอโทรทัศน์พลาสมาตะโกนลั่น ทำเอาเหม่าอิงเต๋อตกใจสะดุ้งโหยง

ซี! เขาโยนรีโมตลงบนโซฟาแล้วลุกขึ้นยืน เฟิงเซียนจึงหย่อนก้นลงนั่งแทนอย่างไม่เกรงใจแล้วหยิบรีโมตขึ้นกด ซย่าเสวียนอวี่นหันขวับแล้ววิ่งไปหยิบผ้าขนหนูผืนใหญ่ออกมาจากห้องก้าวเย้วหยาง แต่เด็กหนุ่มที่เบียดไซกไปทั้งตัวกลับยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตู สองมือโอบรอบตัวเองไว้ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

“นี่มันอุ้งรถบนถนนลงเขาข้างมหาวิทยาลัยนี่!” เฟิงเซียนจึงตะโกนพลาสมาชี้จอโทรทัศน์ “มีคนตายด้วย!”

เสียงโหวกเหวกของเธอดึงความสนใจให้ทุกคนหันไปดู แถบอักษรที่วิ่งอยู่ด้านล่างหน้าจอขึ้นข้อความว่าเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ด้านนอกมหาวิทยาลัย ผู้เสียชีวิตทั้งสองรายเป็นนักศึกษา คาดว่าสาเหตุคือฝนตกถนนลื่น ทัศนวิสัยไม่ดีทำให้รถคว่ำและไถลไปอยู่ใต้รถชนทรายที่กำลังเลี้ยวขึ้นเนินสวนมา

“คณะวิศวกรรมโยธาเธอ” เหม่าอิงเต๋ออึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองก้าวเย้วหยางโดยสัญชาตญาณ “คณะเดียวกับนายนี่”

“เฟิงหงต่ากับโหยวจยาเสียง ก้าวเย้วหยาง นายรู้จักหรือเปล่า” เฟิงเซียนจึง

อ่านชื่อบนหน้าจอ

“เอ๋ เฝิงหงตำกับโหยวจยาเสียงเธอ” ซย่าเสวียนอวีนเขยิบเข้ามาใกล้ อย่างตื่นตระหนก ก่อนจะหันไปมองกัวเยร์หยางด้วยสีหน้าตกใจ “วันนี้พวกนาย ไปดูหนังด้วยกันไม่ใช่เธอ”

ว่าไงนะ เฝิงเซี่ยนจิ่งมองกัวเยร์หยางอย่างประหลาดใจ เป็นเพื่อนที่ไปดูหนังด้วยกันเมื่อตอนเย็นเธอ แต่ว่า...อุบัติเหตุเกิดตอนหนึ่งทุ่ม แสดงว่าเกิดเรื่องตั้งแต่ก่อนไปดูหนังแล้วสิ!

“เฮ้ย หยางหยาง!” ซย่าเสวียนอวีนรีบพุ่งเข้าไปหาเขา “เกิดอะไรขึ้น นายรอพวกเธออยู่ที่โรงหนังเธอ หรือไปสถานีตำรวจมา”

ในที่สุดกัวเยร์หยางก็พยักหน้า น้ำตาพร่างพรูลงมาเป็นสาย เขาเริ่มร้องไห้ ยกมือใหญ่ สะอื้นจนพูดแทบไม่ได้ศัพท์ เห็นได้ชัดว่ายังตื่นตระหนกไม่หาย

“ฉันรออยู่นานแต่พวกเขาไม่มาเสียที แกมโทรทหาไม่ติดเลย...ตอนหลังพอฉันขี่มอเตอร์ไซด์ขึ้นเขาไปก็เลยเห็น...เห็นรถพยาบาลจอดอยู่ตรงนั้น!”

ซย่าเสวียนอวีนรีบลากเก้าอี้จากข้างโต๊ะกินข้าวมาให้เพื่อนหนึ่ง แล้วตรงเข้าห้องครัวไปเทน้ำอุ่นให้ดื่มทันที พอเฝิงเซี่ยนจิ่งเห็นเขาวิ่งผ่านหน้าเธอหายเข้าห้องครัวไป จึงรู้สึกขึ้นมาว่าที่จริงซย่าเทียนก็เป็นห่วงเป็นใยคนอื่นไม่น้อยเลยนะนี่!

“ถนนสายนั้นปกติก็อันตรายมากอยู่แล้ว คราวนี้ฝนตกหนักด้วย เลยเกิดอุบัติเหตุตุลีนะ!” เฝิงเซี่ยนจิ่งถอนใจ

“ไม่ใช่หรอก!” กัวเยร์หยางโพล่งออกมาทันที

เอ๊ะ เฝิงเซี่ยนจิ่งหันไปมองเพื่อนร่วมบ้านที่จู่ๆ ก็สวนกลับเสียงแข็ง เมื่อครูว์ข่าวเพิ่งรายงานไปหมดๆ ว่าฝนตกถนนลื่น คนขับรถชนทรายก็เพิ่งให้สัมภาษณ์ว่าพอเลี้ยวซ้ายขึ้นเนิน มอเตอร์ไซด์ก็ไถลพุ่งเข้ามาทันที!

เหม่าอิ่งเต๋อส่งสายตาเป็นสัญญาณให้เธออย่าเพิ่งพูดอะไร ผู้ตายกับกัวเยร์หยางสนิทกันพอสมควร สองฝ่ายนัดกันอย่างดีแล้วว่าจะไปดูหนัง แต่กลับ

เคราะห์ร้ายเกิดอุบัติเหตุกลางทาง เหตุการณ์เพิ่งเกิดสด ๆ ร้อน ๆ เป็นธรรมดา
ที่เขายังทำใจไม่ได้! ชายหนุ่มดึงรีโมตจากมือเธอแล้วปรับลดเสียง นักข่าวยัง
รายงานอุบัติเหตุอันน่ากลัวครั้งนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ฝนทำใหญ่ด้านนอกซัดสาดลงมา
ไม่หยุด ที่เกิดเหตุเวลานี้มีเพียงรถชนทราย มอเตอร์ไซด์ที่พังยับเยิน และ...

ด้านข้างรถชนทราย มีร่างสีแดงร่างหนึ่งกำลังนั่งยอง ๆ อยู่

กล้องวิดีโอยังบันทึกภาพต่อไป ร่างนั้นเหมือนจะเป็นเด็กผู้หญิง ผมยาว
ยุ่งเหยิงสีดำสยายคลุมใบหน้า เธอก้มหน้าจูด เหมือนกำลังมองหอะไรบางอย่าง
จากใต้ล้อรถ!

“ทำไมมีเด็กอยู่ในที่เกิดเหตุ” เฝิงเซียนจึงขึ้นไปที่ขบวนหน้าจอร์โทรทัศน์
พลางถาม ประหลาดจริง! เด็กคนนั้นแทบจะมุดเข้าไปใต้ท้องรถอยู่แล้ว

เธอก็เห็นด้วยหรือนี้ เหม่าอิงเต๋ออลอบสูดลมหายใจลึกอย่างตระหนก
แล้วกดปิดโทรทัศน์ทันที

เอ๋ ทำบ้าอะไรของเขา เฝิงเซียนจึงเงยหน้าขึ้นมองอย่างประหลาดใจ
ข่าวยังรายงานไม่จบเลย เขาจะปิดทีวีทำไม แต่เมื่อเธอเลื่อนสายตาขึ้นมองก็เห็น
ใบหน้าเคร่งเครียดของเหม่าอิงเต๋อ

เป็นบ้าอะไรของเขา ทำไมต้องลึกลับขนาดนี้ เธอส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ
อย่างไม่สบอารมณ์ แล้วลุกขึ้นเดินไปทางโตะกินข้าว

ชยาเสวียนอวีนยกถ้วยช็อกโกแลตร้อน ๆ ควันหุยเดินออกมาจากห้องครัว
ก้าวเหย้าย่างใช้มือทั้งสองรับถ้วยมาถือไว้ ตัวยังสั่นท้ออย่างรุนแรง

“อย่านั่งอยู่แบบนี้เลย นายควรรีบไปอาบน้ำอุ่นนะ!” เฝิงเซียนจึงมองร่าง
ของอีกฝ่ายที่ยังมีน้ำหยดตึง ๆ “แล้วตอนหลังนายตามไปที่โรงพยาบาลหรือ
สถานีตำรวจด้วยหรือเปล่า ทำไมเบียดหมดสภาพขนาดนี้”

“หยางหยาง ค่อย ๆ ดีมนะ” ชยาเทียนกลับอ่อนโยนกว่าเฝิงเซียนจึงมาก
ที่เดียว “ไม่ต้องรีบ ค่อย ๆ พุด... ถ้านายไม่ได้ดูหนัง จั๊นนายไปไหนมา ทำไมเพิ่ง
กลับมาเอาป่านนี้”

“ฉันไป...โรงพยาบาลมา” กัวเยร์หยางพูดอย่างซ้ำๆ “ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าจะ...จะเกิดเรื่องแบบนี้กับพวกเขาจริง ๆ! สองคนนั้นเพิ่งบอกว่าซื้อไก่ทอดเกลือแล้ว ให้ฉันซื้อตัวเลย แล้ว...แล้วยังบอกด้วยว่ากำลังลงมา!”

ชยาเสวียนอวีนถอนใจ ท้องฟ้าบางครั้งยังเกิดพายุคะนองโดยไม่อาจคาดเดา อุบัติเหตุบางอย่างยากจะหลีกเลี่ยง ใครจะรู้ล่วงหน้าได้เล่า

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร” ชยาเสวียนอวีนแตะมือของอีกฝ่ายเบา ๆ และเห็นว่ามือข้างหนึ่งของกัวเยร์หยางกำแน่น เขาลองแกะมืออีกฝ่ายให้คลายออก กัวเยร์หยางค่อยๆ แบนมืออันลั่นเทา บนฝ่ามือคือตัวภาพยนตร์เปียกโชกสามใบ

พอเห็นตัว ความเศร้าก็ถาโถมเข้ามาอีกครั้ง กัวเยร์หยางนน้ำตาเอ่อแล้วเริ่มร้องไห้ไม่หยุด

เหมาอิ่งต่อชมวดคิ้วมุ่น ไม่รู้จะปลอบใจเพื่อนอย่างไร

“พวกเขาบอกว่า...อะไรบางอย่างวิ่งไล่พวกเขา! ฉันได้ยิน!” จู๋ๆ กัวเยร์หยางก็ตะโกนลั่น “พวกเขาไม่ได้ตายเพราะอุบัติเหตุ!”

ว่าไงนะ เหมาอิ่งต่อสะท้านไปทั้งตัว สายตาเคลื่อนไปที่หน้าจอโทรทัศน์ โดยไม่รู้ตัว

“หมายความว่ายังไง” ชยาเสวียนอวีนถามอย่างประหลาดใจ ก่อนจะรีบชักใช้ต่อ “พวกเขาบอกนายเธอ! พวกเขาบอกนายตอนไหน!”

กัวเยร์หยางสูดน้ำมูก หยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าเสื้อ เปิดหน้าต่างห้องสนทนากลุ่มในไลน์ที่เขาคุยกับเพื่อนผู้เสียชีวิตทั้งสอง ในนั้นมีบันทึกข้อความเสียงด้วย!

กัวเยร์หยางกดปุ่มเล่น แล้วปรับเสียงให้ดังขึ้นด้วยมืออันลั่นเทา

“เฮ้ย เมื่อก่อนายบอกว่าเห็นคนสวมชุดกันฝนสีแดงใช้ไหม”

“เวรแล้ว! หรือจะชนคนเข้าจริง ๆ! เขาวิ่งตามมาแล้ว! กำลังไล่ตามมอเตอร์ไซค์ของเราอยู่!”

“บ้าเธอ จะเป็นไปได้ยังไง ตอนนี้เราขี้ลงเนินด้วยความเร็วสี่สิบนะ

ใครจะ...”

“ไม่มีคนอะไรของนาย! เขาวิ่งไล่มาแล้ว ถ้ายังหนีละก็จะกลายเป็นคดี
ชนแล้วหนีนะ!”

“เหวอ”

“ชุดสีแดง...” ดวงตาชยาเสวียนอวินฉายประกายวับทันที เขาคว้าโทรศัพท์
มือถือในมือก้าวเย้วหยางมากดเล่นอีกครั้ง

เฟิงเซียนจิ้งเองก็นั่งฟังข้อความเสียงนั้นอีกครั้งไปพร้อมเขา ชุดกันฝน
สีแดงเธอ “คือคนที่อยู่ในทีวีนั่นใช่ไหม”

“ทีวีอะไร!” ชยาเสวียนอวินหันขวับ ดวงตาทอประกายวับวาวราวเปลวเพลิง
สว่างจ้าจนเฟิงเซียนจิ้งแทบสบตาเขาไม่ได้!

“ก็... ชาวในทีวีเมื่อกี้ไง มีเด็กผู้หญิงสวมชุดสีแดงนั่งยองอยู่ข้างรถนะ”
เธอพูดซ้ำๆ น้ำเสียงแบบนี้ของชยาเทียน ทำทางตื่นตื่นผิดปกติแบบนี้ **อย่า
บอก นะ ว่า...**

เธอเหลือบมองเหม่ออิ่งต่ออย่างวิตก เวลานี้เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นกุม
ไบหน้า ทำทางเครียดสุดขีด คิ้วพ่นขมวดมุ่นเป็นปมแน่น

ชยาเสวียนอวินดึงตรงไปที่หน้าจอโทรทัศน์ทันที แล้วเปิดโทรทัศน์ที่ปิดไป
เมื่อครู่ขึ้นมาใหม่ เหมือนตั้งใจจะหาภาพเด็กหญิงชุดแดงที่เธอพูดถึงให้เจอให้
จงได้ เหม่ออิ่งต่อถอนใจพลางส่ายหน้าน้อยๆ แล้วบอกก้าวเย้วหยางให้รีบดื่ม
ช็อกโกแลตให้หมดแล้วไปอาบน้ำ

“ชยาเทียน” ก้าวเย้วหยางเอ่ยปนเสียงสะอื้น “ฉันคิดอยู่ว่าจะเป็น... จะ
เป็นสิ่งนั้นหรือเปล่า”

สิ่งนั้นนั่นเธอ ขณะนี้สัญญาณเตือนภัยในหัวเฟิงเซียนจิ้งเริ่มส่งเสียง
ดังลั่น ไม่จริงน่า! เธอมองเหม่ออิ่งต่อที่อยู่ข้างๆ “เด็กผู้หญิงสวมชุดสีแดงนี่
ถือเป็นตำนานประจำเมืองด้วยเธอ”

ตำนานประจำเมือง คือตำนานที่เล่าลือกันตามเมืองต่างๆ แบบลงรายละเอียด

ชัดเจนราวเห็นเองกับตา ทั้งชวนชวนลูกและชวนลูนะระทีก และเป็นปรากฏการณ์ประหลาดที่ไม่อาจอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ ที่ญี่ปุ่นมีเรื่องราวประเภทนี้เยอะมาก ใต้หัวเองก็มีไม่น้อยเช่นกัน กระทั่งต่างประเทศยังมีเรื่องเล่าประเภทเด็กหนุ่มที่ดวงตามีแต่เนยน้ำตาลหรือไม่มีเนยน้ำตาลอะไรทำนองนั้น

ซย่าเสวียนอวีนคลั่งไคล้ตำนานประจำเมืองอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ก้าวเย้ยหยางก็ไม่ต่างกัน ทั้งสองจึงมุ่งมาดก่อตั้ง “ชมรมตำนานประจำเมือง” ขึ้นมา เพื่อศึกษาเรื่องเหล่านี้ให้ทะลุปรุโปร่ง! ส่วนเธอนะหรือ ด้วยความประมาทจึงหลวมตัวเข้าเป็นสมาชิกในนามของชมรม ทั้งยังปลั่งพลาดมือดีเพื่อนร่วมบ้านที่ลองเล่นตำนานประจำเมืองอย่าง “เกมซ่อนแอบคนเดียว” อีกต่างหาก เหตุนี้จึงต้องตกกระไดพลอยโจนมาลงเรือลำเดียวกับพวกเขา

แต่ครั้งเดียวก็เกินพอ เธอไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับตำนานประจำเมืองบ้างอะไรหนักแล้ว! ใครที่ไหนจะอยู่ดีไม่ว่าดีคิดอุทริอยากทดสอบหรือพิสูจน์ตำนานประจำเมืองอะไรนี้กันล่ะ!

“เด็กผู้หญิงสวมชุดสีแดงเป็นตำนานที่ดังมากเลยนะ!” พอซย่าเสวียนอวีนได้ยินคำถามของเธอก็ผุดลุกขึ้นยืนตัวตรงอย่างกระตือรือร้น เฝิงเซียนจิ้งรู้สึกดวงตาของเขาคือประกายจนเธอไม่อาจมองตาเขาตรงๆ แสบตาจริงเชียว! “ไม่ว่าจะอยู่ในหุบเขาหรือบนที่ราบ เด็กผู้หญิงคนนั้นจะคอยตามติดไปทุกที่...”

เฮ้อ เฝิงเซียนจิ้งลอกตาแล้วโบกมือ งานนี้ต้องรีบเผ่นก่อนละ “ฉันเป็นแค่สมาชิกในนาม เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฉัน ขอไปนอนก่อนละ”

เหมาอิงเต๋อเห็นดังนั้นก็รีบก้าวตามไป ทำท่าจะกลับห้องตัวเองด้วยเช่นกัน “เลิกโยงทุกอย่างกับตำนานประจำเมืองเสียที เรื่องไม่เป็นเรื่องแท้ ๆ จะจริงจังอะไรหนักหนา”

ถึงจะโตมาด้วยกัน แต่เหมาอิงเต๋อมีความเห็นขัดกับเพื่อนทั้งสองมาโดยตลอด เขาพูดเสมอว่าเรื่องผีสังนางไม้เป็นแค่จินตนาการเพื่อเจ้อเท่านั้น

“ฉันเห็นจริง ๆ นะ!”

จู่ๆ ก้าวเยร์หยางก็สวนกลับเสียงลั่น!

เฟิงเซียนจิ้งเบิกตากว้างพลางเหลียวกลับไปมอง สบตากับเหม่าอิ่งเต๋อเข้าพอดี เขาไม่อยากจะหันกลับไปเลยจริง ๆ...แน่ที่สุด!

“หยางหยาง! นายเห็นอะไรนะ” คนเดียวที่ตื่นตื่นเป็นกระดี่ได้น้ำคือชยาเสวียอวี่น เขาคว้าไหล่ที่ขึ้นไปด้วยน้ำฝนของก้าวเยร์หยาง ท่าทางลึกลับโหดเต็มประดา

“พอไปถึงที่เกิดเหตุ ฉันก็เห็นเด็กผู้หญิงสวมชุดสีแดง!” ก้าวเยร์หยางตะโกนทั้งน้ำตา ก่อนจะคว้าโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับมา บัดนี้บนหน้าจอไม่กี่ครั้ง แล้วโซว์อัลบั้มรูปถ่ายให้ทุกคนดู!

ให้ตายเถอะ! เฟิงเซียนจิ้งไม่อยากจะเชื่อ เจ้าบ้านยังมีใจถ่ายรูปอีก!

เธออดอยากไม่รู้ได้จึงก้าวเข้าไปดูและลากเหม่าอิ่งเต๋อไปด้วย เธอลากเขามาหยุดอยู่ที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือ ภาพที่ปรากฏบนหน้าจอขนาดห้านิ้วคือห้องฟ้ามัวหม่น สายฝนทำใหญ่บดบังทัศนวิสัยเกือบทั้งหมด หมอกขาวปกคลุมทั่ว...ทว่าเงาสีแดงกลับปรากฏเด่นชัด

เด็กผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว สวมชุดคลุมแบบมีฮู้ดสีแดง กำลังยืนอยู่ข้างรถชนทราย

นี่มันจะเห็นชัดเกินไปไหมเนี่ย!

เช้าวันนี้มีคาบเรียนตอนแปดโมง เฟิงเซียนจิ้งตื่นแต่เช้าตรู่ เริ่มกิจวัตรประจำวัน ช่วงเช้ามีดด้วยการออกกำลังกายและยืดเส้นยืดสายในห้องของตัวเอง แต่เสียงจากด้านนอกลอดเข้ามาไม่หยุด ดังโหวกเหวกพอสสมควร เธอจำได้ว่าวันนี้ทุกคนมีเรียนตอนเช้า เพราะตารางสอนของทุกคนแปะอยู่บนตู้เย็น แต่มีแค่เธอคนเดียวที่นี่ที่มีเรียนตั้งแต่คาบแรก!

เฟิงเซียนจิ้งขมขมเสียดำของเธอให้ฟูฟ่องเหมือนสิงโต มองเผินๆ เหมือนทรงแอโฟร์ เธอต้องอำพรางใบหน้าของตัวเองให้มืดซิดที่สุด ก่อนจะหยิบแว่นตา

กรอบดำหนาตะอะจากบนโต๊ะหนังสือขึ้นสวมปิดท้าย เสร็จแล้วยืนสำรวจตัวเอง ตั้งแต่หัวจดเท้าในกระจกเงาที่ติดอยู่หลังบานประตู เลื้อยคอกลมหลวมโพรง กางเกงยับยู่ยี่ เมื่อสวมเสื้อกันหนาวจนเบ็ดทับไปอีกชั้น ย่อมไม่มีใครดูออก แน่หนอนว่ารูปร่างของเธอเป็นอย่างไร

ยิ่งดูเต็มเซยเท่าไรรยิ่งดี นี่ละชุดพร้อมรบที่เธอสวมไปมหาวิทยาลัยในแต่ละวัน

เธอหันหลังไปหยิบกระเป๋าหนังสือที่พาดอยู่บนเก้าอี้ และยังไม่ลืมที่จะหยิบผ้าพันคอมาด้วย หน้าหนาวนี้ละเย็บมที่สุด พอพันผ้าพันคอแล้วซุกหน้าไว้ใต้ผืนผ้าก็จะลดโอกาสที่คนอื่นเห็นหน้าเธอได้อีกหน่อย!

เมื่อเธอเปิดประตูจึงเห็นว่ารอบโต๊ะกินข้าวซุลมุนวุ่นวายไปหมด ชายหนุ่มทั้งสามนั่งคุยกันโวกเหวกกอยู่ที่โต๊ะ ซย่าเสวียนอวีนั่งหันมาทางเธอพอดี เขาส่งยิ้มกว้างให้อย่างน่ารักน่าชัง

“อรุณสวัสดิ์เสี่ยวจิ่ง!” เขาเอ่ยทักอย่างกระตือรือร้น “ฉันซื้อข้าวเข้าไว้ให้แล้ว กินก่อนแล้วค่อยไปเรียนนะ!”

เฟิงเซี่ยนจิ่งขมวดคิ้ว พิจารณารอยยิ้มแสนสดใสนั้นอย่างหวาดระแวง ยิ่งดูไร้พิษภัยเท่าไรรยิ่งน่ากลัว เธอนึกย้อนถึงช่วงต้นฤดูร้อนที่ผ่านมา ก็เพราะรอยยิ้มไร้เดียงสาที่เห็นอยู่นี้ละ ที่ข่มขู่จนเธอต้องยอมย้ายมาอยู่ที่นี่

“พวกนายทำอะไรกันอยู่นะ” เธอขยับเข้ามาใกล้โต๊ะกินข้าวแต่ยังไม่นั่งลง เหม่ออิงเต๋อที่ท้าวหวอดไม่หยุดเผื่อที่นั่นด้านข้างไว้ให้เธอแล้ว บนโต๊ะมีน้ำเต้าหูขนมผักกาด และโรตีสี่วางอยู่

“เธอคิดว่าไงละ” เหม่ออิงเต๋อตอบอย่างหงุดหงิด สีหน้าเหนียวอ่อน

“เมื่อวานกว่าจะได้นอนตั้งตีสาม มัวแต่ทำเรื่องบ้า...”

“วันนี้เป็นวันสำคัญนะ! พวกเราจะไปพิสูจน์ตำนานประจำเมืองกัน!” ซย่าเสวียนอวีนตะโกนอย่างตื่นเต้น

เฟิงเซี่ยนจิ่งคว้าอาหารเข้าแล้วพุ่งไปที่ประตูบ้านอย่างรวดเร็วราวลมกรด

พิสูจน์บ้านนายลิ!

“ไม่เอาหน้า เสียวจีจ...” ซย่าเสวียนอวี่นรีบกระโดดลงจากเก้าอี้ มือคว้าสายสะพายเป้ของเธอไว้

“อย่าเรียกฉันว่าเสียวจีจนะ!” เฝิงเซียนจี้งหันไปมองด้วยสายตาคำอำมหิต มือหนึ่งกำหมัดแน่น “นายยังไม่หลาบจำใช้ไหม”

เฝิงเซียนจี้ง น้องใหม่ปีหนึ่งเอกภาษาฝรั่งเศส ดูเผิน ๆ เหมือนสาวเจียบเรียบร้อยแต่งตัวเหม็นเซย แต่ความจริงแล้วเธอคือแซมเปียนนักมวยปล้ำหญิงชื่อดัง ตัวจริงเสียงจริงเลยละ!

เธอแต่งตัวแบบนี้ก็เพื่อไม่ให้คนอื่นจำได้ ต้องทำให้แตกต่างจากเวลาอยู่บนเวทีมากที่สุด เธอต้องเรียนมหาวิทยาลัยเหมือนคนอื่น ๆ จึงไม่ยอมให้ใครรู้และไม่ยอมให้ใครมายุ่งยาม!

ตอนแรกเธอเคยคิดว่าความลับนี้ไม่มีทางรั่วไหล...ใครจะรู้ว่าต้องมาเจอพวกตัวป่วนจาก “ชมรมตำนานประจำเมือง” ที่ชวยกว่านั้นคือกัวเยร์หยางดัน เป็นแฟนมวยปล้ำตัววง ในฐานะแฟนคลับเหนียวแน่น ต่อให้เห็นแค่จมูกของเธอ เขาก็จำได้!

“โอเค ๆ...” ซย่าเสวียนอวี่นรีบปล่อยมือ ครั้งที่แล้วมือขวาเขาเกือบหัก “เสียวจีจ เธอดูสภาพหยางหงลิ...เธอช่วยเขาหน่อยเถอะนะ!”

หยางหยางงั้นเธอ เฝิงเซียนจี้งแค้ได้ยื่นข้อเสนอแบบนี้ก็ขุ่นลุกแล้ว โตป่านนี้ยังเรียกเพื่อนว่าหยางหยาง นี่เล่นขायหม้อข้าวหม้อแกงกันอยู่หรือยัง

“ฉันไม่ใช่ไรหรอก!” กัวเยร์หยางพูดอย่างอ่อนแรง “แค่นอนไม่ค่อยหลับ แล้วก็ฝันร้ายตลอดคืน...เลยเหนื่อยนิดหน่อย”

เธอมองกัวเยร์หยาง เขาดูไม่มีชีวิตชีวาอย่างเคย เขากับซย่าเสวียนอวี่นต่างคลั่งไคล้ตำนานประจำเมืองอย่างกับอะไรดี อาจเรียกได้ว่าสองคนนี่ “เข้ากัน เป็นเป็เป็นขลุ่ย” เลยเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่มัธยมต้น พอเข้ามาวิทยาลัยยังสนิทติดที่เดียวกันอีก ด้วยพลังความคลั่งไคล้ที่ตัวเอง ทั้งสองจึงร่วมกันก่อ

ตั้ง “ชมรมตำนานประจำเมือง”

เขารำเรียงแจ่มใสทั้งยังมีน้ำอดน้ำหนึบ รับฟังความเห็นของชയാเทียนและ
เหมืองเต๋ออย่างใจเย็นเสมอ พุดง่าย ๆ คือ เขาเป็นทั้งฝ่ายศิลป์ ผู้จัดการ คนงาน
และเบ็จิปาถะของ “ชมรมตำนานประจำเมือง” นั่นเอง...นอกจากตำแหน่ง
“หัวหน้าชมรม” แล้ว หน้าที่อื่น ๆ เขาเหมาะหมด

แต่คนสดใสเช่นเขาว้นนี้กลับไม่มองหน้าเธอด้วยซ้ำ ทำทางเศร้าและเป็น
ทุกข์มาก เห็นทีคงเป็นเพราะเพื่อนเขาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อวานกระมัง
นัดกันไปดูภาพยนตร์ ชื่อตัวเรียบริ่อยแล้วด้วยซ้ำ แต่รอเท่าไรก็ไร้ผล...เพราะ
พวกเขาติดอยู่ในไร่รถชนทราย และไม่มีวันกลับมาเดินเห็นบนโลกมนุษย์ได้อีก

“จะให้ช่วยอะไร” เฟิงเซียนจึงย้อนถามโดยมองตามความเป็นจริง “เขา
ต้องการเวลาเพื่อเยียวยาให้หายเจ็บปวด เพื่อนประสบอุบัติเหตุแบบนั้น จิตใจ
เขาย่อมกระทบกระเทือนอยู่แล้ว”

“แต่ว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือ...” ชยาเสวียนอวีนกำลังจะพูดว่าเด็กผู้หญิงชุดแดง
แต่เฟิงเซียนจึงเอามืออุดปากเขาไว้ก่อน

“เลิกพูดเรื่องผีสางกับฉันเสียที ถ้าอยากพิสูจน์ตำนานประจำเมืองนายก็
ไปเองสิ ฉันเป็นแค่สมาชิกในนาม จะมายุ่งกับฉันทำไม!” ว่าแล้วเฟิงเซียนจึงก็
ตรงรี่ไปที่ประตูเพื่อเตรียมแผน “เหมืองเต๋อ นายก็ห้ามพวกเขาบ้างสิ!”

“ถ้าพูดไปแล้วมีประโยชน์ ฉันจะมานั่งอยู่ตรงนี้เหอ!” เขาเอ่ยอย่าง
หงุดหงิด นี่เขาถูกลากออกมาจากเตียงโดยไม่สมัครใจนะ!

“เสี่ยว...” ชยาเสวียนอวีนทำท่าจะเรียกเธออีกครั้ง แต่โดนตอกกลับด้วย
บานประตูที่กระแทกปิดตึงปัง

เฟิงเซียนจึงบอกแต่แรกแล้วว่าไม่ยากข้องแวะกับตำนานประจำเมือง
อะไรทั้งนั้น! แต่ก่อนเธอคิดว่าเรื่องทำนองนี้เป็นแค่เรื่องใส่สีตีไข่ไม่มีมูล!
หลอกหลวง หลอกหลวงทั้งเพ ไม่นึกว่าอดีตเพื่อนร่วมบ้านของเธอกลับเรียกเพื่อน
กลุ่มหนึ่งมาพิสูจน์ “ตำนานประจำเมือง” แล้วคนกลุ่มนั้นก็เล่นเกมซ่อนแอบ

คนเดียวบ้างอะไรรึนั่น!

เล่นกันจนมีคนตาย เล่นกันจนเธอเชื่อแล้วว่าตำนานประจำเมืองอะไรนี่มีอยู่จริง หลังจากนั้นเป็นยังไงนะเธอ หลังจากนั้นเธอก็เจอเองกับตัว หน้าซำยังได้รับบาดเจ็บ เจอแบบนี้คนบ้าที่ไหนจะอยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้อีกล่ะ!

“ตำนานประจำเมือง” บ้างอะไรรึกัน ทางที่ดีอย่าพูดคำนี้ให้เธอได้ยินอีกเชียยว!

อีกอย่าง สองคนที่เกิดเรื่องเมื่อวานเสียชีวิตเพราะรถคว่ำนี่นา! เธอเห็นรูปที่ก้าวยัวร์หยางถ่ายมาแล้ว และไม่ว่าคนในรูปถ่ายจะเป็นคนที่มาฆังดูที่เกิดเหตุหรืออะไรรึก็ตาม เธอก็ไม่สนใจอยากพิสูจน์สักนิด!

“เด็กหญิงชุดแดงงั้นหรือ”

เฟิงเซียนจึงเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เฟิงก้าวเข้าห้องเรียนและนั่งลงไม่ถึงอึดใจ เพื่อนนักศึกษาที่นั่งอยู่ในห้องเรียนวิชาศึกษาทั่วไปก็มีแค่ไม่กี่คน แต่คำที่เธอไม่อยากจะได้ยินมากที่สุดก็ยังอุตส่าห์แว่วมาเข้าหู

“เขาบอกว่าช่วงนี้มีคนเห็นแหละ ตรงถนนชิงซานไฉ เห็นว่าถูกเด็กหญิงชุดแดงวิ่งไล่ด้วย!”

“จริงหรือ เมื่อวานก็เกิดอุบัติเหตุที่ถนนชิงซานด้วยไม่ใช่หรือ”

“ใช่ๆ นักศึกษาชายคณะวิศวกรรมโยธาสองคนเสียชีวิต! เห็นว่าตัวติดอยู่ที่ล้อรถ น่าสงสารมากเลย...เมื่อวานฝนตกหนักมากด้วย!”

“คงเพราะเป็นทางลงเนินและถนนลื่น แล้วประจวบเหมาะช่วงนี้แถวนี้ดันมีข่าวลือ พอเกิดเรื่องทุกคนก็เลยกลัวกันไปหมด!”

พวกเขาต่างพูดคุยกอย่างออกรสชาติ ดูเหมือนมีคนอื่นเห็นเด็กหญิงชุดแดงหลายคนทีเดียว! อย่าบอกนะว่ามีอยู่จริง ๆ

วิชานี้เป็นวิชาเรียนรวม คนที่มาเข้าเรียนมาจากหลากหลายคณะ ส่วนใหญ่เฟิงเซียนจึงไม่รู้จัก เธอที่นั่งแถวหลังสุด พยายามทุกวิถีทางไม่ให้คนอื่นรู้ว่าเธอเป็นใคร

“แต่ฉันจำได้ว่าตำนานเด็กหญิงชุดแดงเป็นเรื่องบนภูเขาไม่ใช่เธอ”
นักศึกษานางหญิงผูกผมหางม้าที่นั่งอยู่ด้านหน้าเอียงไปเล็กน้อยถามเสียงแผ่ว “ทำไมถึงมาเผลอบนถนนได้”

“เอ” พวกที่นั่งข้างหน้าหันมามองผู้พูดด้วยสายตาประหลาดใจเล็กน้อย
“ภูเขางั้นหรือ คงใช้มั้ง”

อิม พวกเขาจะไม่รู้จักกันและไม่ได้มาจากคณะเดียวกัน นักศึกษานางหญิง
ผูกผมหางม้าคนนั้นแค่ฟังแล้วสงสัยเลยถามขึ้นมา

“จริงด้วย ฉันก็จำได้ว่าเป็นตำนานที่เกิดบนภูเขา ดูเหมือนก่อนหน้านั้นเคย
มีคนใช้โทรศัพท์รุ่น วี8 ถ่ายติดเด็กผู้หญิงสวมชุดแดงหน้าขาวซีดเดินตามหลัง
คนในบ้านมา” เพื่อนนักศึกษายายที่นั่งข้างหน้าทำท่านี้กันอย่างเอาจริงเอาจัง
“แปลว่าถ้าเราเจอเด็กหญิงชุดแดงบนภูเขาต้องพยายามหนีให้ห่าง”

“มหาวิทยาลัยของเราอยู่บนเนินก็จริง แต่ไม่ถึงขั้นเป็นภูเขาเสียหน่อย!”
หญิงสาวผูกผมหางม้ายกไหล่ “ฉันคิดว่าเรื่องนี้อาจจะเข้าข่ายตำนานประจำเมือง
อะไร่นั่นหรือเปล่า ยิ่งคนเล่าต่อกันก็ยิ่งพิสดารขึ้นเรื่อย ๆ”

ใช่ๆๆ เฝิงเขียนจึงพยักหน้าหงึกๆ อยู่ในใจอย่างเห็นด้วยเต็มที่ ไม่ผิดแน่
เป็นแบบนี้แหละ แค่เห็นเงาแวบๆ ก็บรรยายเป็นเรื่องเป็นราวจินตนาการกันไปเอง
ทั้งนั้น

คราวที่แล้วนักศึกษากลุ่มหนึ่งไปหา “ตำนานประจำเมือง” มาเล่นกันเอง
พฤติกรรมลึกลับแบบนั้นเท่ากับรันทาที่ตายอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ข่าวลืออย่าง
เรื่องเด็กหญิงชุดแดงคงไม่มีอะไรมากไปกว่าแค่ตำนานที่เล่าลือกันไปเรื่อย เพราะ
ไม่ได้มีวิธีเล่นหรือต้องไปลวงเกินอะไรใครเสียหน่อย บางทีอาจจะมียุคเด็กผู้หญิง
สวมเสื้อคลุมสีแดงตัวเป็นๆ จริงๆ ก็ได้ แต่กลายเป็นว่ามีคนสายตาสั้นขนาดหนัก
เอาไปปั้นแต่งจนเป็นเรื่องเป็นราวเสียใหญ่โต!

เฝิงเขียนจึงกัดโรตซ์ไซ้เข้าปากคำโตพลางหาข้อสรุปให้ตัวเอง สภาพอกาต
อย่างเมื่อวานมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงอยู่แล้ว เห็นเงาพร่ามัวนิดหน่อยก็ตีโพย

ตีพายเอาเองว่าเป็นตำนานประจำเมือง ออกจะเกินเหตุไปหน่อยกระมัง

ถึงจะหาคำอธิบายได้ แต่บ้านนี้ช้ำแล้วเสียวินัยกำลังมีความสุขเหมือน
กระตี่ได้น้ำแน่ๆ!

“แต่ฉันเคยเจอ!”

จู่ๆ เสียงเจือสระอื่นก็ดังมาจากอีกด้าน ทำเอาเฟิงเขียนจิ้งเกือบลำลักโรตี
ไช!

เสียงนั้นมาจากนักศึกษาหญิงที่หนึ่งแถวหน้าสุด เธอคงได้ยินบทสนทนา
ของทุกคนเลยโผล่ออกมา เธอเอี้ยวตัวหันหลังมามอง ตัวเกร็งไปทั้งร่าง สีหน้า
เหยเกเหมือนจะร้องไห้

ประโยคสั้นๆ ที่หลุดจากปากของเธอทำให้ทั้งห้องเงิบเหมือนเป่าซาก
กระตี่คนที่ไม่ได้ร่วมวงสนทนาเมื่อครูก็พลอยนิ่งฟังไปด้วย ชาวเล่าชาวลือก็ตี
ตำนานก็ตี ล้วนเป็นหัวข้อสุดโปรดที่เหล่านักศึกษาฟังกันไม่รู้เบื่อ

“ฉันเคยเจอจริงๆ นะ!” เธอเอ่ยอย่างจริงจัง ร่างของเธอเล็กและผอมบาง
เหมือนตุ๊กตาทองกระด้าง “อาทิตย์ที่แล้วตอนขี่รถผ่านถนนชิงซาน ฉันเกือบชนโดน
มัน!”

“ชนงั้นหรอ...นี่เธอเห็นกับตาเลยหรือเปล่า” เพื่อนนักศึกษาชายถาม
อย่างอยากรู้

“อืม...” หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ “ฉันขี่รถไปคนเดียว พอผ่านโค้งหักศอก
โค้งแรกก็เห็นมันยืนอยู่กลางถนน ฉันตกใจมากเลยรีบเหยียบเบรกแล้วหักคัน
บังคับไปอีกทาง หวิดจะชนแถมรถยังเกือบคว่ำแน่ะ แต่ว่า...”

แต่ว่าอะไร คำพูดที่ชะงักกลางคันยิ่งทำให้อยากรู้จนอดใจไม่อยู่ ทุกคน
กลั่นหายใจนิ่งฟังอย่างลุ้นระทึก รอให้เธอสงบสติอารมณ์แล้วเล่าต่อ

“ฉันพยายามอยู่นานกว่าจะทรงตัวได้ พอหันไปมองกลับไม่มีใครอยู่ตรง
นั้น” เสียงเธอเริ่มสั่น “ฉันตกใจมากไม่กล้าหันไปมองอีก แล้วก็รีบขี่รถออกมา!”

บรรยากาศภายในห้องตึงเครียดขึ้นมาทันที เหล่านักศึกษาต่างมองหน้า

กัน เด็กสาวที่ผูกผมม้ายกมือข้างหนึ่งทำคางเหมือนกำลังใช้ความคิด ส่วนคนอื่น ๆ โบกหน้าฉายแววตื่นตระหนก ดูท่าหลังจากนี้ทุกคนคงยอมเสียเวลาอ้อมและไม่กล้าขี่รถผ่านถนนชิงชานอีกสักใหญ่

“เธอไม่ได้ลงจากรถใช่ไหม” นักศึกษาที่ผูกผมม้าถาม “ไม่แน่อาจจะมีคนอยู่ตรงนั้นจริงๆ แต่เธอไม่ได้ชนถูกเขา เขาเลยเดินต่อไปแล้วหรือเปล่า”

เด็กสาวร่างบางเหมือนตุ๊กตากระดาษก็ตรึมฝปาก โบกหน้าฉายแววขุ่นเคืองเล็กน้อยราวกับถูกกล่าวหา “ฉันจะกล้าลงรถได้ยังไงกัน! ฉันมั่นใจว่ารอบๆ ไม่มีใครแน่นอน แล้วต่อให้เป็นอย่างที่เธอว่าจริงก็ไม่มีใครเดินเร็วขนาดนั้นแน่!”

“น่ากลัวจังเลย...” คนอื่นๆ เริ่มกระซิบกระซาบ

“เรื่องนี้พูดยาก ไม่แน่ว่าอาจมีคนอยู่ตรงนั้นจริงๆ และเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดก็ได้” นักศึกษาชายที่นั่งอยู่ด้านหน้าเอ่ยอย่างลังเล

“ไม่ใช่ค่ะ!” เด็กสาวร่างบางอารมณ์คุกรุ่นขึ้นมาทันที “หลังจากวันนั้นฉันก็ฝันเห็นเด็กผู้หญิงสวมชุดสีแดงวิ่งไล่ฉันทุกคืน ฝันแบบนี้ทุกคืนเลย!”

ว่าไงนะ! ฝันเห็นจึงเบิกตาโตอย่างประหลาดใจอยู่เงียบ ๆ ฝันเห็นเด็กหญิงชุดแดงอย่างนั้นหรือ

เมื่อเข้ากั่วยุ่หว่างหน้าซัดเซียว บอกว่าฝันร้ายจนนอนไม่อ้อม เพราะฝันเห็นเด็กหญิงชุดแดงวิ่งไล่เขาไม่ยอมเลิก

ถึงจะบอกว่าคิดมากจนเก็บไปฝัน แต่อะไรจะบังเอิญขนาดนี้

“เอาน่า ฉันก็พูดไปอย่างนั้นเอง! ต่อจากนี้ทุกคนก็ระวังให้มาก ๆ เวลาขับรถแล้วกัน!” นักศึกษาชายรีบเอ่ยแก้สถานการณ์ เพราะกลัวว่าหากปล่อยไว้เด็กสาวร่างบางเหมือนตุ๊กตากระดาษคนนั้นอาจจะร้องท่มร้องไห้ขึ้นมาก็เป็นได้

เด็กสาวร่างบางสีหน้าแย่มาก เธอหันกลับไปจัดการเรื่องของตัวเองต่อเสียงกระซิบกระซาบในห้องเรียนแ่วมาเป็นระลอก ทั้งข่าวลือแล้วยังมีอุบัติเหตุเมื่อคืนวานอีก เป็นธรรมดาที่ทุกคนจะกลัว หน้าซ้ำพวกนักศึกษามักชอบราดน้ำมันลงบนกองไฟ กระพ้อให้ข่าวลือยิ่งฟลิกฟิสตารชวชนหัวลูกกว่าเก่า

เด็กหญิงชุดแดงนั้นเธอ...เฟิงเซียนจึงนึกถึงกัวเย่วิหยางที่ดูแปลกไปจากปกติ สีหน้าเหนื่อยอ่อนกับขอบตาดำคล้ำ แบบเดียวกับเด็กสาวร่างบางคนนั้น ไม่ผิดเพี้ยน

เฟิงเซียนจึงยึดโรตี่ไข่คำสุดท้ายเข้าปาก อาทิตย์นี้เธอต้องซื้อของเข้าบ้าน นี่นา และซูเปอร์มาร์เกตที่จะไปก็อยู่สุดถนนชิงชานพอดี้ แบบนี้เท่ากับว่าเธอห้ามซื้อถั่วไปนั้นเธอ แต่ถ้าอ้อมไปอีกทางก็ไกลมาก ไม่เป็นไรหรอกมั้ง トラบได้ที่เธอซบซ้ำ ๆ และคอยระวัง ก็น่าจะไม่มีปัญหา!

โธ่ เด็กหญิงชุดแดงอะไรเล่า เป็นเด็กเป็นเล็กต้องรีบกลับบ้านแต่หัววันลิขอร้องละ อย่มาเดินเล่นผ่านอยู่ข้างนอกคนเดียวยตอนดึกตื่นได้ไหม!

2

ไล่ล่าในฝัน

เฟิงเซียนจึงหัวเราะทั้งใบเล็กใบใหญ่ตาม “คำบัญชา” ที่ส่งมาทางไลน์ให้ซื้ออาหารเย็นของทุกคน ซย่าเสวียนอวีนก็เหลือเกิน กล้าได้อย่างไรมาจิกใช้ให้เธอทำนู่นทำนี่ ผู้ชายสามคนนั้นกินจนหน้ากล่ำทำให้เธอต้องหอบหัวอาหารจำนวนมหาศาลเต็มสองมือ เวลานี้เสียงไลน์ในกระเป๋าสะพายก็ดังตึงตึง ๆ ๆ ไม่หยุด แต่ตอนนี้เธอไม่มีมือว่างให้หยิบขึ้นมาดูหรอกนะ!

เรื่องด่วนอะไรหนักหนาเนี่ย ถ้าจะสั่งเพิ่มละก็ ฝันไปเถอะ!

เธอซื้ออาหารเย็นจากร้านช่วงต้นถนนชิงซาน จุดที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อหลายวันก่อนอยู่ข้างล่างถัดลงไปอีก แปลกจริงที่เรื่องนี้ยังติดอยู่ในหัวของเธอตลอดเวลา ต้องเป็นเพราะทุกวันพอกลับบ้าน ซย่าเทียนก็เอาแต่พูดเรื่องนี้แบบน้ำไหลไฟดับเป็นแน่

ถนนชิงซานคือถนนที่ล้อมรอบฝั่งตะวันตกของมหาวิทยาลัย ทอดยาวจากบนเขาลงไปจนถึงตีนเขา เมื่อเป็นถนนเลียบแนวเขาย่อมมีเนินลาดชันและทางโค้งมากมาย จุดที่อันตรายที่สุดคือหัวโค้งสุดท้ายตรงถนนข้างมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นย่านที่คึกคัก บริเวณนี้เป็นโค้งหักศอก ทั้งแคบและชัน เฟิงเซียนจึงยืนอยู่ตรงถนนช่วงต้น มองลงไปเห็นโค้งเลี้ยวซ้ายลงเนินที่ว่าอยู่ไกล ๆ ด้านข้าง

เหนือทางโค้งนั้นขึ้นไปคือสนามบาสเกตบอล จากตำแหน่งที่เธอยืนอยู่ตอนนี้ เดินลงไปราวห้านาทีก็เห็นจุดเกิดเหตุแล้ว... ได้ยินว่าสองสามวันนี้นักศึกษาหลายคน นำดอกไม้ไปวางไว้อาลัยผู้ประสบเหตุ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นก็ทำให้คนจำนวนหนึ่ง กลัวจนไม่กล้าไปแถวนั้นด้วยเช่นกัน

เดินไปดูดีไหมนะ เธอลังเล มีเด็กหญิงชุดแดงอะไรรุ่นอยู่จริง ๆ นะหรือ อยู่บนถนนตรงทางโค้งแบบนี้เนี่ยนะ ผีหนึ่งเป็นกำแพงหิน อีกผีหนึ่งเป็นหน้าผาชัน ไม่มีจุดไหนให้ซ่อนตัว จะมีเด็กผู้หญิงไปโผล่ตรงนั้นได้อย่างไร

แต่หากคิดแบบนี้ก็เท่ากับเธอยอมรับว่า “ตำนานประจำเมือง” มีอยู่จริง จะไปหรือไม่ไปดี เธอยืนลั่นเลอยู่ริมถนนพักหนึ่ง เห็นมอเตอร์ไซค์ สองสามคันแล่นผ่านไป เห็นได้ชัดว่าทุกคนลดความเร็ว ค่อย ๆ เลี้ยวซ้าย อย่างระมัดระวัง มองดูแล้วก็ไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติอะไร

ว่าแต่เธอจะอยากรู้เรื่องผีसानางไม้พวกนี้ไปทำไม ไม่เกิดเรื่องอะไรก็ดีแล้ว นี่นา!

ขณะกำลังคิด เฝิงเขียนจิ้งก็หันหลังกลับและตั้งท่าจะเดินออกจากที่นั่น แต่ชั่วพริบตาตัวเอง วัตถุสีแดงก็พุ่งปราดผ่านทางตาไป

หึม เฝิงเขียนจิ้งหันขวับ มองจากมุมนี้สูงเกินไปจึงเห็นไม่ชัด แต่เมื่อคู่ตรงริมถนนฝั่งด้านในของทางเลี้ยวหักศอกก็มีเงาคนสวมชุดสีแดงเคลื่อนไหวอยู่จริง ๆ! สัญชาตญาณทำให้เธอก้าวเดินลงไปข้างล่างโดยอัตโนมัติ เดินพลางก็คอยระวังมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งลงเขาทางด้านซ้ายมือ เธอเตรียมจะเดินข้ามถนนไป อีกฝั่ง จะได้เห็นชัด ๆ ไปเลยว่าผีอะไรซ่อนอยู่ตรงนั้นกันแน่!

“อย่าข้ามไปนะ!” ขณะเธอกำลังจะก้าวข้ามไปอีกด้าน ใครบางคนก็ออกแรงคว้ามือเธอไว้เสียก่อน!

ฮีบ เฝิงเขียนจิ้งสลัดมือที่ถูกคว้าโดยสัญชาตญาณ จากนั้นพลิกมือกลับก่อนจะล็อกมืออีกฝ่ายแล้วจับเหรียญ...อ้าว เด็กสาวที่ตัวพอมเหมือนตุ๊กตา กระดาษจากชั้นเรียนรวมนี้นา!

อีกฝ่ายถูกจับเหวี่ยงจนตัวปลิวเซลงไปที่ถนน ถ้าซักว่านี่อีกชนิดเฟิงเซียนจิ้ง อาจจับเธอท่ามกลางถนนไปแล้ว เด็กสาวทั้งสองจ้องมองกันอย่างตกตะลึงตาค้าง คนหนึ่งตกใจและงุนงง อีกคนหนึ่งยิ้มแห้ง ๆ อย่างรู้สึกผิด

“โอ๊ย...ตกใจหมดเลย!” เฟิงเซียนจิ้งรีบลากอีกฝ่ายกลับเข้ามา แล้วพุงจนเธอทรงตัวได้

“...เอ่อ ขอโทษนะ” เด็กสาวร่างบางท่าทางยังตื่นตระหนก “ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่เป็นไร ๆ!” เฟิงเซียนจิ้งแตะมือของอีกฝ่ายเบา ๆ เป็นเชิงปลอบประโลมหวังว่าการกระทำเมื่อครู่คงไม่ทำให้เธอเจ็บตัว “ฉันแค่ตกใจเท่านั้นเอง!”

“เพราะเมื่อไหร่ฉันเห็นเธอทำท่าจะข้ามไป...” สายตาหม่นหมองของเด็กสาวร่างบางเหลือบมองไปยังถนนเบื้องล่างเยื้องไปทางขวา “เธออย่าไปตรงนั้นเลยนะ”

“เอ่อ...ฉันแค่จะข้ามถนนเท่านั้นเองนะ” เฟิงเซียนจิ้งรีบกลับเกลื่อน

“เมื่อไหร่เธอก็เห็นใช้ไหม ฉันรู้แหละ!” เด็กสาวร่างบางกล่าวอย่างมั่นใจพิดคาด “ตอนแรกเธอจะกลับขึ้นไปข้างบน แต่เพิ่งหันไปไม่ทันไรก็เหลียวหลังกลับมาด้วยสีหน้าตกใจ เธอต้องเห็น...สิ่งนั้นเข้าแล้วแน่ ๆ”

“สิ่งไหน” เฟิงเซียนจิ้งรู้อยู่แก่ใจแต่ยังแสร้งถาม

เด็กสาวร่างบางไม่ตอบ แต่น้ำตาเริ่มพร่างพรูลงมาเป็นสาย เธอยืนร้องไห้โฮ ๆ เสียงดังอยู่ริมถนน เมื่อเห็นดังนั้นเฟิงเซียนจิ้งก็ทำอะไรไม่ถูก เธอไม่รู้ต้องทำอะไรเมื่อเห็นผู้หญิงร้องไห้ และยังไม่ชำนาญเรื่องปลอบใจคนอื่นเสียด้วยอะไรของเขาเนี่ย จู่ ๆ ก็ร้องไห้โดยไม่มีสาเหตุเสียอย่างนั้น!

“มันโผล่ไปทุกที่เลย ฉันรู้...ฉันเห็นตั้งหลายครั้งแล้ว!” เด็กสาวร่างบางสะอื้น “ไม่ว่าฉันจะไปที่ไหน มันก็ตามไปปรากฏตัวที่นั่น...คอยไล่ตามตลอดเวลา กระทั่งในฝันก็ไม่ยอมปล่อย!”

“ในฝัน...แสดงว่าเธอฝันเห็นสิ่งนั้นไล่ตามเธอเธอ” คงเหมือนกับฝันประเภทที่เห็นตัวเองถูกไล่ล่า พอตื่นมาก็เห็งอ๋อชมร่างเพราะหวาดกลัว ทำนอง

นั้นสินะ

“ตลอดทั้งคืน ไม่เคยหยุด” เด็กสาวร่างบางมองเธอด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า “ฉันไปวัดมาแล้ว ไหว้ขอพรมาหมดทุกที่ แต่ว่า...” เธอพูดพลางมือก็เลิกแขน เลื้อก้นหนาวขนเบ็ดที่สวมอยู่

เฟิงเซียนจึงตกใจมากเมื่อเห็นข้อมือของอีกฝ่าย ชั่ววินาทีนั้นเธอไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไร... เพราะบนข้อมือของเด็กสาวร่างบาง มีรอยถูกบีบแน่น สีม่วงคล้ำ นิ้วมือไม่ยาวและไม่ใหญ่นัก ดูแล้วเหมือนกับ...มือของเด็กไม่มีผิด

“นี่คืออะไร” เธอกลืนน้ำลาย คำตอบอันน่าสะพรึงกลัวผุดขึ้นในสมอง

“มันไล่ตามฉันตลอด ทุกครั้งก่อนตกใจตื่น ฉันจะถูกจับได้” เด็กสาวร่างบางเริ่มสะอื้น “จากนั้นฉันจำไม่เคยได้เลยว่าเกิดอะไรต่อ แต่ฉันจะกรี๊ดร้อง ลั่นจนสะดุ้งตื่นทุกครั้ง แล้วพอมองมือของตัวเอง...”

เมื่อวันเธอ เฟิงเซียนจึงขมวดคิ้วมุ่น จ้องดูมือของเด็กสาวร่างบางอย่าง ตั้งใจอีกครั้ง มือเธอขอบบางมาก ผิวก็ขาว ทำให้รอยข้ำสีเขียวม่วงยิ่งชัดเจนจน น่ากลัว รอยนิ้วมือแต่ละนิ้วปรากฏชัดเหมือนเพิ่งเกิดไม่นาน ไม่ใช่รอยเก่าในอดีต

ทุกวันตอนเช้าต้องถูกไล่จับในฝันจนตกใจตื่น นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!

“ประหลาดจริง...” เฟิงเซียนจึงพึมพำกับตัวเอง

“ฉันไม่ได้หลอกเธอนะ! ฉันไม่ได้หลอกใครเลยจริงๆ!” เด็กสาวร่างบาง พูดด้วยน้ำเสียงตึงเครียดขึ้นเล็กน้อย “ทุกคนคิดว่าฉันโกหก แต่ฉันรู้ว่าเมื่อก็ เธอก็เห็น ฉันถึง...”

“เดี๋ยวสิ ใจเย็นก่อน!” เฟิงเซียนจึงพยายามปลอบ “ฉันไม่ได้ว่าเธอโกหก เสียหน่อย!”

“เอ๊ะ...” เด็กสาวร่างบางน้ำตาลวงผล็อยเป็นสาย “เธอเชื่อฉันหรือ”

โอ๊ะโอ...เฟิงเซียนจึงรีบปล่อยมือ สีหน้าเหมือนคนจมน้ำคว่ำกึ่งไม้ของเด็กสาวร่างบางทำให้เธอกลัวขึ้นมาเล็กน้อย เธอไม่คิดว่าหญิงสาวตรงหน้าโกหก แต่ก็ไม่ปักใจเชื่อเต็มร้อย

“ไม่รู้เหมือนกัน เรื่องแบบนี้พูดยาก แล้วฉันก็ไม่ใช่ว่าเชื่อวาทกรรมด้วย” เฝิงเขียนจึงตอบบายเบี่ยง “นี่ ที่มหาวิทยาลัยของเรามีชมรมชื่อ ‘ชมรมตำนานประจำเมือง’ เธอลองไปหาพวกเขาดูสิ ไม่น่าพวกเขาจะรู้เรื่องก็ได้”

“ชมรมตำนานประจำเมืองนั่นแหละ” เด็กสาวร่างบางท่าทางประหลาดใจเล็กน้อย เหมือนเธอไม่เคยรู้เลยว่าชมรมแบบนี้มีอยู่

ก็แท้จริง สมาชิกมีอยู่สิบคน เป็นสมาชิกแค่ในนามไปเสียเจ็ดคน แกรมที่ตั้งของชมรมก็ห่างไกลผู้คนเหลือเกิน ห้องชมรมตั้งใหญ่โต กลับถูกชมรมใหญ่อย่างชมรมหมากล้อมกับชมรมหมากรุกสากลกินเนื้อที่ไปครึ่งค่อนห้อง เหลือพื้นที่แคบ ๆ เล็กนิดเดียวตรงมุมหน้าต่างด้านหลังสุด ซึ่งชมรมหมากรุกสากลเอาตู้เหล็กสองใบมาตั้งแบ่งเขตไว้ให้เป็นพื้นที่ของ “ชมรมตำนานประจำเมือง”

ยังดีที่ก่อนหน้านี้เธอเลื่อนตู้เหล็กออกไปนิดหน่อยเพื่อแย่งพื้นที่กลับมาไม่อย่างนั้นเนื้อที่ของ “ชมรมตำนานประจำเมือง” คงเล็กจนชวนสังเวช

“ใช่ เด็กหญิงชุดแดงก็เป็นตำนานประจำเมืองด้วยไม่ใช่หรือ ฉันคิดว่าเธอลองไปถามดูก็ได้นะ ได้ยินว่าหัวหน้าชมรมรู้เรื่องพวกนี้ดี” เฝิงเขียนจึงพูด ในใจรู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเธอกำลังสนับสนุนพฤติกรรมบบ้าบิ่นของซย่าเสวียนอวี่น นี่เขาจะลากทุกคนไปพัวพันกับเรื่องอันตรายอีกหรือเปล่านั้น

“โอเค! เยี่ยมเลย!” เด็กสาวร่างบางเหมือนเห็นแสงสว่างปลายอุโมงค์เธอพยักหน้าอย่างกระตือรือร้นแล้วพูดอีกว่า “ขอบคุณเธอมากนะ!”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก เมื่อกี้เธอก็...ช่วยรั้งฉันไว้สิน่า” เฝิงเขียนจึงพูด พลังเหลือบมองทางโค้งที่อยู่เบื้องล่าง แต่จากมุมนี้มองไม่เห็นเลยว่าข้างล่างนั้นมีอะไร

“เพราะฉันเรียนวิชาศึกษาทั่วไปห้องเดียวกับเธอ พอเห็นเข้าเลยรั้งเธอไว้โดยอัตโนมัตินะ” เด็กสาวร่างบางยิ้มเพื่อน “ฉันชื่อหลัวจยาหฺว อยู่คณะบริหารธุรกิจ แล้วเธอล่ะ”

เฝิงเขียนจึงล้งเล่อยู่ครู่หนึ่ง เธอไม่ชอบให้คนอื่นสนใจเรื่องของเธอนี่นา!

“ฉันอยู่เอกฝรั่งเศส ชื่อเฟิงเซียนจิ้ง”

แต่ว่า มีเพื่อนไว้สองสามคนคงไม่เสียหายอะไรหรอกกระมัง

“เธออย่าไปตรงนั้นเลยนะ” หลัวจยาทรูพูดพลางลากเธอเดินขึ้นเนิน “ถ้าเห็นเข้าละก็ เธออาจต้องเจอเรื่องแบบฉัน...”

พอพูดถึงเรื่องของตัวเอง สีหน้าเธอก็ฉายแววเศร้าหมองและโดดเดี่ยวอีกครั้ง

จริงหรือนี้ แม่เท้าเฟิงเซียนจิ้งจะเดินขึ้นเนิน แต่ก็ยังไม่วายหันกลับไปมอง เธออยากรู้จริงๆ ว่าเด็กหญิงชุดแดงไปทำอะไรตรงนั้นกันแน่

วันรุ่งขึ้นก่อนพักเที่ยง ซย่าเสวียนอวีนส่งไลน์สนทนากลุ่มถึงทุกคน บอกว่าวันนี้ ตอนเที่ยงให้มาที่ชมรม เพราะมีเรื่องสำคัญมากจะหารือ

มีเหตุอะไรด่วนหนักหน่วงหรือ เฟิงเซียนจิ้งมองหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างเกียจคร้าน นอกจากเรื่องตำนานประจำเมืองแล้ว ยังจะมีอะไรที่ทำให้ซย่าเทียนกระตือรือร้นขนาดนี้ได้อีก สองสามวันนี้เขากับกัวเยร์หยางเองจริงเอาจังมาก กลับบ้านดึกทุกวัน แต่เพราะเคยคุยกันไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าถึงอยู่บ้านเดียวกันก็จะไม่ก้าวกายเรื่องส่วนตัว เธอจึงเพียงแต่ขลุ่ยอยู่ในห้องทำงานนี้ของตัวเองไป

เหม่าอิงเต๋อคงเป็นพวกปากไม่ตรงกับใจ ภาษาชาวบ้านคือ “ปากบอกไม่เอา แต่การกระทำกลับตรงตรงกว่าคำพูด” ถึงจะชอบบ่นว่าพวกซย่าเสวียนอวีนงมงายเรื่องผีสาร คลั่งไคล้ตำนานประจำเมืองจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น เขาก็จะคอยรังค้อยห้าม และถ้อยคำพร่ำบ่นอีกสารพัด แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ยอมบุกน้ำลุยไฟไปกับสองคนนั้นทุกที

ทั้งที่เขาพอจะมีสัมผัสวิญญาณอยู่บ้าง กลับเสแสร้งทำเป็นไม่แยแสเรื่องพวกนี้ได้อยู่ได้ เซอ! สุดท้ายสามคนนั้นก็หายไปทั้งวันตั้งแต่เข้ายันค่ำ กว่าจะกลับก็ตึกตื่น ไม่รู้ไปทำอะไร เธอเลยหมดโอกาสจะปรึกษาเหม่าอิงเต๋อเรื่องเงาสีแดง

ที่เห็นบนทางโค้งหักศอกเมื่อวันก่อน

“ขอบคุณค่ะ” เฝิงเซียนจึงรับเครื่องดื่มที่พนักงานร้านยื่นให้ แล้วเตรียมจะเดินไปยังอาคารชมรม

เธอไม่ปฏิเสธว่าตัวเองก็สนใจเรื่องเด็กหญิงชุดแดงอยู่บ้าง แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือเธอเป็นห่วงกัวเยร์หยาง

สภาพเขาโทมรสุดๆ! ช่วงสามสี่วันนับจากวันที่เพื่อนเขาเกิดเรื่องจนถึงวันนี้ ดูเหมือนเขาแทบไม่ได้นอน แก้มตอบ ขอบตาดำ แถมบางครั้งเวลาเธอตื่นมาเข้าห้องน้ำตอนกลางดึกยังตกใจแทบตาย เพราะเจอเขานั่งกอดเข้าอยู่คนเดียว ตรงพื้นระหว่างโต๊ะน้ำซักกับโซฟา สองมือกอดเข่าแน่นไม่ยอมพุดจา แสงสีฟ้าซีดจากโทรทัศน์ติดผนังที่แขวนอยู่ด้านหลังสะท้อนบนใบหน้าขาวซีด ดวงตาเหม่อมองอย่างเหนื่อยล้าไร้จุดหมาย

พอลถามว่าทำไมไม่นอน เขาก็เอาแต่ส่ายหน้าไม่ตอบ ทำให้เธอนึกถึงเรื่องของหลัวจยาหฺวู เด็กสาวร่างบางจากคณะบริหารธุรกิจที่เธอเจอวันก่อน

อาคารชมรมเป็นตึกสูงสิบเอ็ดชั้น เป็นพื้นที่สำหรับจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชมรม อุปกรณ์อำนวยความสะดวกไม่ถึงขั้นหรูหรา แต่ก็สะดวกสบายพอๆ กับห้องพักอาจารย์เลยก็เดียว อย่างน้อยที่นี่ก็เป็นอาคารสร้างใหม่ มีโต๊ะเก้าอี้พร้อมสรรพ ส่วนอุปกรณ์อย่างอื่นก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละชมรมจะ “ทุนหนา” ขนาดไหนแล้วละ!

“ชมรมตำนานประจำเมือง” เป็นชมรมที่เล็กมากถึงมากที่สุด ห้องชมรมอยู่ชั้นสิบเอ็ด หลังออกจากลิฟต์แล้วอยู่ห้องที่สองทางด้านซ้ายมือ เบียดรวมกับอีกสองชมรมคือชมรมหมากรุกสากลและชมรมหมากล้อม แถมชมรมหมากรุกสากลยังประกาศศักดาอย่างเต็มที่ด้วยโซฟาหนังกับตู้เหล็กใบมหึมาสองใบ ส่วนพวกเขานะหรือ...มีแค่พื้นที่เล็กกระจิวหลิระหว่างตู้เหล็กยักษ์สองใบกับกำแพง

ตู้โลหะสองใบตั้งไว้คนละฝั่ง ช่องว่างตรงกลางระหว่างตู้ใช้แทนประตูของ “ชมรมตำนานประจำเมือง” ได้พอดีพอดี...

พอออกจากลิฟต์แล้วเลี้ยวตรงหัวมุม เฝิงเซียนจึงก็นึกว่าตนเองมาผิดห้องไปชั่วขณะ เพราะประตูห้องชมรมของพวกเขามีคนยืนรอเต็มไปหมด กระทั่งตรงระเบียงทางเดินยังมีคนยืนเข้าคิว! เกิดเรื่องอะไรขึ้น มีคนจัดการแข่งขันอะไร หรือวันนี้เป็นวันรายงานตัวชมรม

“หลบหน่อยๆ...” เธอหลุดผ่านคลื่นมนุษย์ ก่อนจะพบว่ากระทั้งสองชมรมที่เหลี่ยยังพลอยให้ความร่วมมือกับพวกเธอด้วย!

เพราะเวลานี้ ภาพที่เห็นคือชยาเสวียนอวี่นกำลังนั่งอย่างสง่าผ่าเผยอยู่บนโซฟาสุดหรูของชมรมหมากรุกสากล ท่ามกลางคนจำนวนมากยืนล้อมหน้าล้อมหลัง ตรงหน้าเขามีเก้าอี้ตั้งอยู่ตัวหนึ่ง คนบนเก้าอี้กำลังอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ส่วนกัวเย่่วหยางนั่งจดบันทึกมือเป็นระวีงอยู่ด้านข้าง

ภาพที่เห็นทำให้เธออ้าปากค้าง พื้นที่ว่างด้านหลังตู้เหล็กเวลานี้มีคนยืนเบียดกันแน่น เหมือนนั่งอยู่บนหลังตู้หนังสือ พอเห็นเธอก็กวักมือเรียก

“เกิดอะไรขึ้น ปกติชมรมเรามีสมาชิกมาเกินหกคนก็แทบหิมะตกแล้ว ไม่ใช่เธอ” เธอต้องใช้ความพยายามไม่น้อยกว่าจะฝ่าฝูงชนไปถึงตัวเขา โชคดีที่โต๊ะแบบพับได้ของชมรมยังตั้งอยู่ที่เดิม เธอจึงรีบวางอาหารเที่ยงลงบนนั้นทันที “ฉันก็ตกใจเหมือนกัน มีแต่คนมาถามเรื่องเด็กหญิงชุดแดง” เหมือนนั่งตอบอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะหันหลังเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ข้างโต๊ะฝั่งที่ติดกำแพง เพื่อให้ตู้หนังสือบังร่างเอาไว้

เฝิงเซียนจึงตามไปนั่งด้วย ตู้เหล็กช่วยบังพวกเขาไว้พอดี ทำให้พอมีพื้นที่ส่วนตัวเล็ก ๆ

ด้านนอกเสียงอื้ออึง ทุกคนผลัดกันพูดไม่หยุดปาก แสดงความเห็นเรื่องเด็กหญิงชุดแดงไปต่าง ๆ นานา

“มีคนเจอเด็กหญิงชุดแดงเยอะมาก บางคนขับรถเฉี่ยวชนด้วย ดูเหมือนอุบัติเหตุของเพื่อนกัวเย่่วหยางจะเป็นจุดเริ่มต้น จากนั้นเรื่องก็วนวายขึ้นเรื่อย ๆ!” เหมือนนั่งต่อกระซิบ “ตอนนี้ปัญหาหนักก็คือ ทุกคนที่เคยเจอ ตอนกลางคืนจะ

นอนไม่หลับ”

“ฝันร้ายใช่ไหม” เฟิงเซียนจึงถามเสียงเรียบ “สาเหตุที่ตอนกลางคืนก้าวเียว์หยางไม่ยอมนอนก็เพราะเรื่องนี้ใช่ไหม”

“...ตอนกลางคืนเขาไม่นอนหรือ” ใบหน้าเหม่าอิ่งต่อจายแหววประหลาดใจ “เธอรู้ได้อย่างไร”

“ตอนกลางคืนฉันเดินไปเจอเขานั่งอยู่ในห้องรับแขกนะสิ!” เธอมีสีหน้าประหลาดใจยิ่งกว่าที่เขาไม่รู้

“อ้อ...มิน่าล่ะช่วงนี้เขาถึงดูไม่ค่อยมีแรงเลย!” เหม่าอิ่งต่อพยักหน้าเหมือนเพิ่งกระจ่าง “ทุกคนที่มาถามเจอเหตุการณ์แบบเดียวกันหมด ถ้าไม่ฝันร้ายก็กลัวจนไม่กล้านอน”

“บอกแล้วไงว่ามันไล่ตามฉันตลอดไม่ยอมไปไหน ไล่ตามทุกคืน ๆ ไม่หยุดเลย...” ไม่รู้เมื่อไร จู่ ๆ เสียงพูดด้านนอกก็เปลี่ยนเป็นเสียงผู้หญิง เฟิงเซียนจึงชะงักไปครู่หนึ่ง

เธอหันไปมอง เอนก้าอื่อไปด้านหลัง แอบเหลือบมองก้าอื่อตรงโต๊ะน้ำชา เห็นร่างผอมแห้งเหมือนไม้เสียบผี ไข่หลังล้วยาหรุจจริง ๆ ด้วย!

“ดูเหมือนคนนี้จะแหละจะเป็นคนแพร่ข่าว เขาโพสต์ในอินเทอร์เน็ตว่ามีคนแนะนำให้มาหาชมรมประจำเมือง!” เสียงเหม่าอิ่งต่อดังมาจากเหนือศีรษะ เขากำลังยืนแอบมองสถานการณ์ด้านนอกอยู่ข้างตู้เหล็ก “แล้วขอให้ทุกคนที่เคยเห็นเด็กหญิงชุดแดงมาที่นี่”

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ที่นี่ชมรมนะ ไม่ใช่สำนักหมอผี!” เฟิงเซียนจึงถอนใจ “ฉันแค่บอกให้เขาลองมาถามดูเท่านั้นเอง”

เหม่าอิ่งต่อตะลึงไปครู่หนึ่ง สายตาหลุบลงมองศีรษะที่เต็มไปด้วยเส้นผมฟูฟ่องเหมือนสิงโต “ที่แท้คนแนะนำก็คือเธอนี่เอง!”

“ไม่งั้นจะให้ทำยังไงเล่า หน้าเขาซีดอย่างกับคนใกล้ตาย” เฟิงเซียนจึงเบี่ยงตัวถอยกลับมาที่นั่งที่เดิม “วันนั้นตอนฉันไปซื้อข้าวเย็น รู้สึกเหมือนเห็นเงา

สีแดงแวบผ่านทางตาไป เขานี้ละเป็นคนห้ามฉันไม่ให้เข้าไปดู!”

“เงาสีแดงเธอ” เหมอิ่งเต๋อประหลาดใจมาก “นี่เธอไปดูมาเธอ!”

“ดูจากที่ไกล ๆ เท่านั้นละ ฉันก็แค่สงสัยนะ” เฟิงเซี่ยนจิ้งฉู่มือ หยิบตะเกียบไม้ออกมาเตรียมจะกินข้าว อาหารเที่ยงวันนี้คือบะหมี่แห้งกับเครื่องต้มทิ้งง่ายทั้งสะดวก

เหมอิ่งเต๋อไม่ขยับ เขาจ้องล้วยจยาหรืออย่างพินิจพิจารณาตั้งแต่หัวจดเท้า...แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่ามีอะไรผิดปกติ

คนด้านนอกทยอยเข้ามาเรื่อย ๆ แทบไม่มีที่สิ้นสุด รวากับทุกคนในมหาวิทยาลัยเคยเจอเด็กหญิงชุดแดง แต่ก็มีคนไม่น้อยที่มามุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น ไป ๆ มา ๆ ทุกคนในห้องก็เริ่มคุยเรื่องตำนานและเรื่องผีสังแทน เสียงเอะอะอึกทึกจนหลังคาแทบทะลุ

“เฮอะ จะบ้ายโมงแล้ว ใครมีเรียนก็ไปเข้าเรียน หรือถึงไม่มีเรียนก็ออกไปได้แล้ว!” จู่ ๆ เหมอิ่งเต๋อก็ก้าวออกมาจากด้านหลังตู้ แล้วเริ่มเชิญแขกทั้งหลายให้แยกย้าย “ทุกคนมาออกันอยู่ที่นี่ไม่มีประโยชน์ ยิ่งไงก็ต้องให้เวลาหัวหน้าชมรมคิดเรื่องนี้ก่อน”

หึ ๆ นหวกหูละ! เฟิงเซี่ยนจิ้งเก็บขยะใส่ถุงพลาสติกแล้วมัดให้เรียบร้อย เรอรู้สึกได้ว่าเหมอิ่งเต๋อหมดความอดทนแล้ว

“แล้วจะให้พวกเราทำยังไงล่ะ ฉันมาที่นี่เพื่อหาทางแก่นะ!” นักศึกษาชายคนหนึ่งโวยวาย สีหน้าเขาดูเหน้อยล้ามาก

“จริงด้วย ที่นี้ชมรมตำนานประจำเมืองไม่ใช่เธอ เป็นผู้เชี่ยวชาญก็ออกความเห็นอะไรหน่อยสิ!”

“แบบนี้พวกเราจะนอนหลับได้ยังไง แถมตอนนี้นี้ยังไม่กล้าชี้เรออีก!”

“ที่นี่คือชมรมตำนานประจำเมืองก็จริง แต่ถึงแม้พวกเราจะชอบศึกษาตำนานประจำเมืองก็ไม่ได้หมายความว่า...” เหมอิ่งเต๋อทำท่าจะอธิบาย แต่จู่ ๆ ซย่าเสวียนอนวินที่นั่งอยู่บนโซฟา ก็ลุกพรวดขึ้น

“พวกเราจะโพสต์อัปเดตในเฟซบุ๊กของชมรม!” เขาพูดแทรกประโยค บ่ายเบี่ยงของเหม่อิ่งต่อ “แต่พวกเราไม่ใช่เซียนนักพรตที่เหนอรอกนะ แล้วก็ไม่ใช้ทีมล่าผีด้วย พวกเราคือ...”

“ไม่นะ! เอาอีกแล้วหรือ เฝิงเซียนจึงเบือนหน้าหนีเพราะไม่อาจทมอง ก้าวเวิ้งหยางนั้นแม้จะมีสีหน้าอ่อนแรงแต่ก็ยังรีบพุ่งเข้าไปยืนข้างชยาเสวียนอวี่น แล้วโพสต์ท่าพร้อมตะโกนสโลแกนชมรมเสียงดังลั่นว่า “ผู้รวบรวมตำนานประจำ เมือง!”

ชั่วพริบตา¹นั้น ห้องชมรมเงียบกริบราวป่าช้า เอ่อ...นี่เล่นตลกอะไรกันอยู่ หรือ

“ฟังนะ!” เหม่อิ่งเต๋อรีบพูดขึ้นเพื่อทำลายความเงียบ “พวกเราทำได้เลย พยายามสืบดูว่าเด็กหญิงชุดแดงต้องการอะไร!”

“ถ้าได้เรื่องแล้วจะโพสต์แจ้งทันทีเลยใช่ไหม ขอรับรอง ได้โปรดช่วย พวกเราด้วย! พวกเรากลัวมาก!” สายตาของทุกคนเลื่อนไปมองคนปกติเพียง คนเดียวในชมรมคือเหม่อิ่งเต๋อ “ถ้ายังไม่ได้นอนอีกล่ะก็ มีหวังฉันต้องตาย แน่!”

เสียงอึ้งคะนึ่งดังขึ้นอีกครั้ง เฝิงเซียนจึงแอบเหลือบมอง หลัวจยาหฺรู เด็กสาวร่างบางคนนั้นยังอยู่ เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้อีกฝั่ง มือกุมท่อนแขนตัวเองไว้แน่น เหมือนกำลังเครียดและหวาดหวั่นมาก ส่วนเด็กหนุ่มที่กำลังพูดคือหวงหงเหลียง¹ บุคลิกของเขาช่างสมชื่อจริง ๆ ท่าทางกระฉับกระเฉง เสียงดังฟังชัด เขาพูดใส่ อารมณ์จหน้าดำหน้าแดง นักศึกษาสาวผมเปียยาวที่ยืนอยู่ข้างเขาชื่อสิ่วอี่เจี๋ย เธอเอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด ส่วนนักศึกษาชายไว้ผมรองทรงอีกคนกำลังนั่งยอง ๆ เขียนอะไรบางอย่างอยู่ข้างโต๊ะน้ำชา

¹หงเหลียง ในภาษาจีนหมายถึง เสียงดังฟังชัด

“ฉันชื่อเนอาเจียงรู่ย ตอนนี้อยู่สถานการณ์พวกเราแย่มาก นี่เบอร์โทรศัพท์นั้น ถ้ามีอะไรฉุกเฉินก็โทรหาฉันได้เลย” เด็กหนุ่มเอ่ยพลางลุกขึ้นโค้งให้ชยาเสวียนอวีนด้วยสีหน้าเอาจริงเอางัง “ขอบคุณพวกนายอีกครั้ง”

พอเขาลุกขึ้นเดินออกไป คนที่ไว้วางใจอยู่เมื่อครู่ต่างพากันนั่งลงแล้วหยิบกระดาษออกมาเขียนข้อมูลของตัวเอง ส่วนหม่าอิงเต๋อรีบฉวยโอกาสไล่คนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปจนหมด คนเหล่านี้มายืนกินพื้นที่ห้องชมรมพวกเขาไปแล้ว!

ในที่สุดบรรยากาศก็กลับเงียบสงบ สมาชิกของอีกสองชมรมกลับเข้ามาในห้อง ดวงตาทุกคู่มองมาที่พวกเขาอย่างมีความหวัง

“นั่งสิ ๆ นั่งตรงนี้ได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ” หัวหน้าชมรมหมากรุกสากลเอ่ยอย่างใจกว้าง

ชยาเสวียนอวีนจึงยิ้มที่เมื่อครู่ใช้จดข้อมูลเงียบ ๆ ทำทางเหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก ส่วนกัวเย่วหยางที่นั่งอยู่ข้างเขากำลังจดบันทึกลงสมุดโน้ตตาปรือเหมือนพร้อมจะหลับได้ทุกเมื่อ

“กัวเย่วหยาง นายมานอนตรงนี้สิก็งีบเถอะ!” จู่ ๆ หม่าอิงเต๋อก็เดินไปที่โต๊ะน้ำชาแล้วลากชยาเสวียนอวีนให้ลุกขึ้น “เฮ้ย แบ่งที่ให้เขานอนหน่อย แค่อะไรชั่วโหมงก็ยังดี”

“เอ๋ มีอะไรเธอ” ชยาเสวียนอวีนยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ให้ตายสิ นี่นายไม่สังเกตหรือว่าสีหน้ากัวเย่วหยางแยขนาดไหน เฝิงเซียงจึงบอกว่าตอนกลางคืนเขาไม่ได้นอนเลย!”

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดจากปาก ชยาเสวียนอวีนก็มองกัวเย่วหยางที่นั่งอยู่อีกฝั่งอย่างประหลาดใจเล็กน้อย “ฉันนึกว่า...หยางหยางเสียใจเรื่องเพื่อนที่เสียชีวิตเสียอีก! แล้วที่ว่าไม่นอนนี่หมายความว่ายังไง”

กัวเย่วหยางเงยหน้าทันที ดวงตาที่มองชยาเสวียนอวีนมีน้ำตาเอ่อทันสองวินาทีหลังจากนั้นเขาก็เริ่มสะอื้น จากนั้นก็พุบหน้าลงไปร้องไห้กับโต๊ะ!

“ฉันไม่กล้านอน...ฮือ ๆ ฉันนอนไม่ได้!” กัวเย่วหยางสะอื้นจนพูด

ไม่เป็นภาษา “พอนอนมันก็น่า! มาทุกครั้งเลย!”

อ้อ เป็นอย่างที่คุณคิดไม่มีผิด!

“นายก็ฝันเห็นเด็กหญิงชุดแดงด้วยหรือ!” ซย่าเสวียนอวี่นร้อนใจขึ้นมาทันที เขารีบขยับจะเข้าไปนั่งข้างๆ แต่เหมาอิ่งเต๋อรั้งตัวไว้

“ให้เขานอนก่อน! ก้าวเยร์หยาง ตอนนี้องค์พวกเรากันทุกคนอยู่ที่นี้ นายไม่ต้องกลัว หลับอย่างสบายใจได้เลย!” เขาพูดเสียงหนักแน่น “นอนสักตื่นแล้วค่อยเล่ารายละเอียดให้พวกเราฟัง”

“เพราะนายคิดเรื่องนี้อยู่ตลอดหรือเปล่า” ซย่าเสวียนอวี่นยังประหลาดใจไม่หาย “หยางหยาง เอามือถือนายมา ฉันจะลบรูปนั่นทิ้ง!”

“ไม่เกี่ยวกับรูปถ่ายเสียหน่อย!” ในที่สุดเฟิงเซียนจิ้งก็โผล่หน้าออกมาจากหลังตู้ “คนที่มาเมื่อกี้ก็ไม่มีใครถ่ายรูป พวกเขาแค่เคยเห็นหรือเคยเกือบจับชนอีกฝ่ายก็เท่านั้น แต่ทุกคนกลับฝันว่าถูกเด็กหญิงชุดแดงวิ่งไล่ทุกคืนเหมือนกันหมด”

จริงอย่างที่เธอว่า เหมาอิ่งเต๋อมองบันทึกในมือ ดูเหมือนทุกคนที่เคยเห็นเด็กหญิงชุดแดงจะมีอาการเหมือนกันหมด ไม่ใช่แค่ฝันร้าย แต่ฝันว่าถูกวิ่งไล่

เมื่อเหมาอิ่งเต๋อขอความร่วมมือจากชมรมช่างเคียงเรียบร้อยแล้ว จึงปิดไฟในห้องและปล่อยให้ก้าวเยร์หยางได้นอนสักครึ่งชั่วโมง เสียงกริ่งบอกเวลาเข้าเรียนตอนบ่ายโมงดังขึ้น คนที่มีเรียนช่วงบ่ายแยกย้ายไปเข้าเรียน แล้วปิดประตูห้องชมรมไว้เพื่อไม่ให้ใครเข้ามารบกวน

ก้าวเยร์หยางล้มตัวลงนอนได้เพียงครู่เดียวก็ผล็อยหลับไป ท่าทางเขาเหนื่อยมาก เห็นแล้วอดห่วงไม่ได้

ซย่าเสวียนอวี่นกับคนอื่น ๆ กลับไปนั่งตรงพื้นที่ของ “ชมรมตำนานประจำเมือง” แล้วเริ่มหารือเรื่องนั้นกันเบาๆ ตอนนั้นเขาจึงได้รู้ความจริงว่าสาเหตุที่วันนี้ชมรมคึกคักอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนก็เพราะ “คำแนะนำ” ของเฟิงเซียนจิ้งนี่เอง

ดวงตาของชยาเสวียนอวีนเป็นประกายทันที “คนชื่อหลัวจยาหฺวู่ที่อยู่
คณะบริหารธุรกิจนะเหรอ”

“อืม ฉันเรียนวิชาศึกษาทั่วไปกับเขา นายไม่เห็นเหรอว่าหน้าเขาซีดมาก
เหมือนกัวเยว่หยางไม่มีผิวด” เฟิงเซี่ยนจิ้งใช้หลอดดูดน้ำลงคออีกทีใหญ่

“คนที่ผิวน้ำมีเยอะมาก แต่ที่อาการหนักขนาดนั้นไม่เยอะ...” ชยาเสวียน
อวีนเก็บอาการตื่นเต้นไว้ไม่อยู่ “ไม่รู้ว่ามีอีกสองสามวันทุกคนจะเป็นยังไงบ้าง”

“เฮ้ย! ผู้หญิงคนนั้นแทบจะสลบไปกองกับพื้นอยู่แล้วนะ กัวเยว่หยางก็
เหมือนกัน...” เฟิงเซี่ยนจิ้งหงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อเห็นอาการตื่นเต้นสุดขีดของ
ชยาเสวียนอวีน “ดีใจบ้างอะไรของนาย!”

“ต้องดีใจสิ!” ชยาเสวียนอวีนพูดราวกับเป็นเรื่องธรรมดา “มีคนเยอะ
ขนาดนี้ผิวน้ำเหมือนกัน แปลว่าตำนานประจำเมืองเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง แกมมีอะไร
บางอย่างเป็นตัวการอยู่เบื้องหลัง...พวกเราต้องรีบคลี่คลายเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด
เพื่อให้หยางหยางของพวกเราได้นอนหลับเต็มอิ่มเสียที!”

เขาพูดด้วยดวงตาเป็นประกายวาววับ เหม่ออิงเต๋อกำหนัดถอนใจกลาง
สายหน้าอย่างจนปัญญา เฟิงเซี่ยนจิ้งหรีดตา ทำทางไม่ยากเชื่อคำพูดของอีกฝ่าย
เท่าไร เธอไม่ได้ว่าชยาเสวียนอวีนโกหก แต่คิดว่าเชื่อได้แค่ครึ่งเดียว! คนที่
คลั่งไคล้ตำนานประจำเมืองขั้นรุนแรงอย่างเขา เผลอ ๆ คงแอบหวังอยากจะได้
เด็กหญิงชุดแดงด้วยตาตัวเอง!

เหม่ออิงเต๋อพลิกเปิดสมุดบันทึกที่กัวเยว่หยางเขียนอยู่เมื่อครู่ เฟิงเซี่ยนจิ้ง
อ่านข้อความในบันทึกที่รู้เรื่องแค่หนึ่งในห้า ที่เหลือเธอหมดความอดทนจะอ่านต่อ
จะอย่างไรบันทึกของชยาเสวียนอวีนที่เขียนไว้เป็นข้อ ๆ ก็เข้าใจง่ายกว่ามาก

“สนามบาสเหรอ” สายตาเธอสะดุดเมื่อเจอคีย์เวิร์ดในบันทึก “สนาม
บาสเกตบอลข้างถนนชิงซานนะเหรอ”

“ใช่แล้ว บางคนบอกว่าพอเล่นบาสเสร็จ ขณะกำลังจะออกจากสนามก็เจอ
เข้าพอดี!” นิ้วมือของชยาเสวียนอวีนชี้ไปที่หน้ากระดาษสีขาวอย่างกระตือรือร้น

“บางคนบอกว่าเห็นตอนเล่นบาสอยู่ในสนาม บางคนก็บอกว่าเจอตอนขี่มอเตอร์ไซด์กลับหอ ตำแหน่งของสนามบาสเกตบอลค่อนข้างสูง มองลงมาจะเห็นทางโค้งชัดเจนตลอดแนว”

สนามบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ไกลจากอาคารส่วนอื่น จากมุมนั้นไม่เพียงมองเห็นถนนด้านนอกมหาวิทยาลัยกับตลาดขายของกินเล่นที่ถนนชิงซานช่วงต้น แต่ยังเห็นโค้งหักศอกอันตรายด้วย เห็นแม้กระทั่งถนนลงเนินจุดที่เกิดอุบัติเหตุในวันนั้น ตำแหน่งนี้นับเป็นจุดที่มองเห็นทุกอย่างชัดเจนที่สุด

“เฮ้อ...” เฝิงเซียนจิ้งกลอกตา “ตรงสนามบาสไม่มีกล้องวงจรปิดหรอก”

ไม่รู้ว่ากล้องจะถ่ายติดถนนลงเนินตรงนั้นบ้างหรือเปล่า

เฝิงเซียนจิ้งพูดยังไม่ทันขาดคำ ซย่าเสวียนอวี่นก็ลุกขึ้นโผนกอดเธอแน่นโดยไม่ให้ตั้งตัว “เสี่ยวจิ้ง เธอนี่เก่งจริงๆ เลย! ไม่เสียทีที่เป็น...”

เฝิงเซียนจิ้งขมวดคิ้วแล้วสะบัดหลุดจากอ้อมกอดของอีกฝ่าย หลังจากเธอออกแฉักชั้นที่เห็นแล้วตาลายราวสองสามกระบวนท่า ซย่าเสวียนอวี่นก็ถูกจับยันติดกำแพง มือของเฝิงเซียนจิ้งกอดท้ายทอยเขาจนใบหน้าจุ่มพิตกับกำแพงสีขาวอย่างแนบแน่น

“ทางมหาวิทยาลัยไม่น่าจะยอมให้เราดูเทพกล้องวงจรปิดนะ” เหม่าอิงเต๋อพูดเสียงนิ่งอย่างครุ่นคิด ท่าทางไม่สะดุ้งสะเทือนกับเหตุการณ์ตรงหน้าแม้แต่น้อย “แต่ถึงยังไงพวกเราก็ไปลงพื้นที่ดูเองได้อยู่ดี”

“งั้นเย็นนี้พวกเราไปเล่นบาสกันไหม” เฝิงเซียนจิ้งพูดอย่างสบายอารมณ์ มือยังกอดหัวซย่าเสวียนอวี่นไม่ปล่อย

เหม่าอิงเต๋อพยักหน้า ในเมื่อเขามีพลังสัมผัสวิญญาณเล็กน้อยแม้จะบอกใครไม่ได้ ฉะนั้นจะอย่างไรก็ต้องไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุให้รู้ชัดว่าเด็กหญิงชุดแดงมีอยู่จริงหรือไม่ เพราะเหตุใดตำนานประจำเมืองเรื่องนี้ถึงต้องไล่ล่าเหล่านักศึกษาที่ไม่ได้ทำอะไรผิดในฝันทุกคืน

“จ...ฉันอยากไปด้วย...” ริมฝีปากของซย่าเสวียนอวี่นบีติดกับกำแพงจน

แบนแต่ดีแต่ “จ...เจ็บนะเสียวจิง...เอ้อ ฉันหมายถึงคุณเฟิงนะ!”

เฮอะ! พอได้ยินอย่างนั้นเฟิงเขียนจิ้งถึงยอมเมตตาลดมือ ชย่าเสวียนอวิน รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมนุษย์อย่างที่ถูบบังคับแบนแล้วแต่งตั้งคืนรูปเป็นปกติในพรบิตา เขาถูแถมและปากอันบรมระบม แม่แต่มีก็เจ็บไปหมด โธ่ เขาแค่อยากแสดงความรู้สึกที่ตื่นตากับอีกฝ่ายอย่างเต็มที่หน่อยเดี๋ยวเองนะ!

“ม...ไม่นะ!” ทันใดนั้น เสียงโหวกเหวกก็แว่วมาจากด้านนอก

พวกเขารีบวิ่งไปดู ส่วนสมาชิกชมรมอื่นพากันถอยมายืนห่าง ๆ อย่างหวาดหวั่น ไม่กล้าเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มที่กำลังดิ้นพรวดด้วยสีหน้าเจ็บปวดบนโน้สฟา

ชย่าเสวียนอวินรีบพุ่งไปอยู่ข้างกัวเยวี่หยาง ทั้งตัวเขาชุ่มเหงื่อ คิ้วขมวดแน่น น้ำตาเอ่อจากหางตา “ไปให้พ้นนะ...ไปให้พ้น! ฉันไม่รู้จักแกเสียวหน่อย! ไปให้พ้นนะ!”

เหมามิ่งเต๋อจ้องกัวเยวี่หยางอย่างเคร่งเครียด แต่มองจากสายตาของเขาแล้วไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น หากเป็นวิญญาณเร่ร่อนที่เพนฟ่านมาหลอก เขาก็น่าจะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายธาตุหยินได้สักนิดสิ

มือทั้งสองของกัวเยวี่หยางชูสูงตะเกียกตะกายอยู่ในอากาศ ชย่าเสวียนอวินไม่รอช้ารีบคว้าข้อมือเขาไว้ ปรากฏว่าอีกฝ่ายกลับปิดมือของตนออก!

“ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยด้วย...” เสียงกรีดร้องโหยหวนดังจากปากของชายหนุ่มที่ไม่อาจตื่นจากฝัน “ใครก็ได้! ชย่าเทียน! ชย่าเทียน...”

ชย่าเทียนที่ถูกผลักกระเด็นไปกองกับพื้นตะลึงตาค้าง มองข้อมือแข็งเกร็งของกัวเยวี่หยางที่ไขว่คว้าปะปะกลางอากาศ...แทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นว่าจู่ ๆ ก็มีรอยนิ้วสีแดงค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนข้อมือ

รอยนั้นเล็กนิดเดียว ไม่ใช่รอยจากมือของผู้ใหญ่

“เหวอ” เสียงกรีดร้องแหลมเสียดหูดังขึ้นแทบจะพร้อมกัน กัวเยวี่หยางนอนหงายพลางงอตัวอย่างเจ็บปวดสุดขีด

เฟิงเขียนจิ้งไม่รู้คว่ำกาน้ำมาจากไหน มาถึงก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ดึงฝาเปิด

แล้วตรงเข้าไปเทน้ำใส่หน้ากัวเย้วหยางทันที!

“กัวเย้วหยาง! ตื่นเดี๋ยวนี้!” เธอตะโกน มือข้างหนึ่งคว้าข้อมือที่มีรอย นิ้วมือมากำไว้แน่น “กัวเย้วหยาง!”

เฮือก! ราวกับได้ยินเสียงเรียก กัวเย้วหยางเบิกตากว้างทันที แต่ร่างกาย ของเขายังค้างในท่าคุดคู้ ดวงตาเบิกกว้างเต็มไปด้วยแววววดกลัวและตื่น ตระหนก นัยน์ตาของเขายังเลื่อนลอยขณะจ้องมองเฟิงเซียนจิ้งที่อยู่ตรงหน้า รวมถึงข้อมือของตนที่อีกฝ่ายกำไว้แน่น

“ฮือๆ...โฮ...” จู่ๆเขาก็แผดเสียงร้องไห้ “ในที่สุดก็มีคนมาช่วยฉัน!”

“หยางหยาง เกิดอะไรขึ้น” ซย่าเสวียนฮวี่นคุกเข่าลงข้างเขา มองเส้นผม ขึ้นเหนือของอีกฝ่าย “นายฝันเห็นอะไรกันแน่”

“มันคว้ามือฉัน...” กัวเย้วหยางร้องไห้จนพูดแทบไม่เป็นคำศัพท์ พอร่างกาย หายแกร็งก็เริ่มตัวสั่นระริก “คราวนี้มันกระซอกมือฉันขาดเลย!”